

Curierul Adventist

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos • Februarie 2010

„... una suntem”

SUMAR

Editorial

- 3** „Eu și Tatăl una suntem”
Virgiliu Peicu

Spiritual

- 4** Mărturia prafului de pe sandale
Florin Bică

Istorie biblică

- 6** Cetățile mării lupte
Laurențiu Ionescu

Teologie

- 8** Măsuța cu nisip (IV)
Florin Lăiu

Misiune externă

- 10** O călătorie la capătul lumii (II)
Hanna Bota

Roagă-te și lucrează

- 12** Scrisoare dogmatică despre o rugăciune
Iacob Coman

Tineret

- 14** Între mine și ei
Daniel Chirileanu

Credința practică

- 16** În spatele ușii închise
Norel Iacob

Educație

- 18** Educația într-un bol de salată
Adrian Mihalcea

Familie

- 20** Cult, cultură, familie
Romulus Chelbegean

Relații publice

- 21** Relațiile oficiale și misiunea
Dragoș Mușat

Sănătate

- 22** Mai credem în reforma sanitară?
Elena Pridie

Roagă-te și lucrează

- 24** Scrisoare dogmatică despre o rugăciune
(continuare)
Iacob Coman

Misiunea femeii

- 25** Bucuria în slujire
Liliana Radu

Știri

- 28** De vorbă cu cititorii
Florin Lăiu

Pagina copiilor

- 30** Jucăriile Andrei
Mihaela Rusu

De la inimă la inimă

- 31** Ce lucru neobișnuit faci?
Lucian Cristescu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L
înălțăm pe Domnul nostru Isus
Hristos, prin prezentarea de
experiențe ale dragostei Lui
nemărginite, prin prezentarea de
articole și știri, ajutându-l astfel pe
cititor să-L cunoască mai bine pe
Mântuitorul și să aibă o speranță
vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVII, FEBRUARIE 2010

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Consultanți:
Teodor Huțanu, Ioan Campian-Tătar,
Eduard Călugăru, George Pirlitu,
Paul Pauluc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:
Iacob Pop, Romica Sirbu, Nelu Burcea,
Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu,
Magyarosi Barna, Constantin Dinu

Director: Iacob Pop
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare:
Bogdan Chirvăsuta

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul postal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Tipografia Fast Print
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021-323 00 20
Fax: 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

8

10

6

4

21

„Eu și Tatăl UNA suntem”

Ioan 10,30

VIRGILIU PEICU

Într-una din zilele ultimei toamne, mă aflu la târgul de carte românească și mă strecuram și eu printre miile de vizitatori, de la stand la stand. În timp ce răsfoiam o carte, am auzit următorul dialog:

Dumneavoastră credeți în Trinitate?

Am ridicat capul brusc să văd cine a întrebat. Era un bărbat tânăr, în pârga maturității.

– O, sigur că da, răspunse tovarășul lui, un domn împodobit cu perii albi ai înțelepciunii.

– În ce vă ajută acest crez, domnule profesor? insistă tânărul.

– Înțelegerea Trinității mă ajută să înțeleg unitatea în diversitate, a răspuns profesorul în timp ce se îndreptau spre o încăpere din spatele standului.

M-a urmărit acest dialog și mi-a deschis o fereastră spre un anumit sens al acestui misterios adevăr. M-am simțit bine, de aceea voi lăsa fereastra deschisă ca să puteți privi și dumneavoastră.

Lumea din jurul nostru se compune dintr-o diversitate fascinantă de lucruri, plante, animale, nori etc. Există o întrebare pusă din vremuri străvechi: Care este acel element primar care păstrează această diversitate uriașă în unitate?

Tales, părintele filosofiei grecești, a crezut că este apa. Discipolii săi au inclus patru elemente – pământul, aerul, apa și focul. Dar cum puteau fi unite cele patru? Și de atunci oamenii caută răspunsul. Implicațiile acestei căutări și-a croit drum până și în limba și cultura noastră. Avem cuvântul „chintesență”, care se traduce prin a cincea esență. Chintesența se credea a fi esența care le unește pe celelalte patru și realizează unitatea în diversitate.

Într-o vreme, teologia era considerată regina științelor, deoarece aducea o perspectivă unitară asupra lumii. Odată cu respingerea lui Dumnezeu, s-a pierdut înțelegerea unitară a cosmosului și rezultatul a fost segregarea. Absolvenții universității moderne termină, de fapt, „pluriversitatea” – adică disciplinele parcurse nu mai au legătură între ele. Cu cât lumea se depărtează de Dumnezeu, cu atât e mai fragmentată.

Întrebarea era: Cum poate fi menținută unitatea în diversitate? Răspunsul se găsește doar în învățătura lui Isus. În rugăciunea Lui din Ioan 17, descoperim unitate și diversitate la nivelul existenței.

Unitatea și diversitatea se regăsesc în exemplul Trinității. Dumnezeirea

Se definește prin personalitate, iubire și comunicare, așa cum sunt definite și relațiile interumane. Și aceasta o descoperim în Trinitate.

Înțelegerea corectă a Trinității ne asigură înțelegerea unității în diversitate și ne oferă un răspuns la ciocnirile dintre rase și culturi și chiar între sexe.

Trinitatea ne oferă un model de unitate în iubire și demnitate intrinsecă, fără anularea personalității, a individualității și a diversității. Trinitatea este o taină adâncă ce poate fi azi mai mult trăită decât explicată.

Evident, se ridică întrebarea: Cum ar putea să existe în același timp „treime” și „unitate”?

Trinitatea este cel mai profund și mai incitant mister revelat de Creator, prin care ne ajută să înțelegem realitatea universului nostru. C. S. Lewis folosea analogia ca să înțeleagă misterul personalității divine și al Trinității.

De exemplu, spațiul îți permite să te deplasezi în trei direcții: pe lungime, pe lățime și pe înălțime sau adâncime. Acestea se numesc cele trei dimensiuni.

Dacă vei folosi o singură dimensiune, vei trasa o linie dreaptă.

Dacă folosești două dimensiuni, vei putea desena o figură, un pătrat etc.

Dacă folosești trei dimensiuni, vei putea construi un corp solid, să zicem un cub etc. Cubul este format din șase pătrate. O lume într-o singură dimensiune va fi o lume a liniilor drepte, o lume bidimensională va fi o lume a figurilor, a pătratelor etc. Într-o lume tridimensională, vei păstra și liniile, și figurile și vei compune corpuri. Combinarea celor trei dimensiuni formează o lume superioară. Doar Trinitatea îți descoperă lumea în toate dimensiunile ei. Trinitatea este cea mai fascinantă învățătură a lui Isus, în contextul unității în diversitate.

Trinitatea este modelul iubirii și al comunicării exprimate în relațiile noastre, în diversitatea personală în care trăim. Așa menținem minunata diversitate între noi, fiind în același timp legați prin spiritul unității.

Noi, chiar și la nivel individual, trăim cu o diversitate de dorințe, sentimente, aspirații, dar pe care le dirijăm în atingerea unității de scop. Isus a explicat aplicația acestui mister al unității în diversitate în rugăciunea Sa din Ioan 17,21: „Mă rog ca toți să fie una...”

MĂRTURIA PRAFULUI DE PE SANDALE

FLORIN BICĂ

Când Domnul Isus i-a trimis pe ucenicii Săi în echipe de doi câte doi ca să predice vestea bună a mântuirii, le-a dat o poruncă oarecum ciudată. Evanghelistul Marcu nota aceste cuvinte: „El le-a mai zis: În orice casă intrați, rămâneți acolo până când veți pleca din locul acela. Și dacă în vreun loc nu vă vor primi și nu vă vor asculta, scuturați-vă praful de sub picioare când ieșiți de acolo, drept mărturie împotriva lor!” (Marcu 6,10.11) Este unul dintre cele patru pasaje din evanghelii în care se regăsește această poruncă a lui Isus.

„Dacă... nu vă vor primi”

Trimși într-o misiune de binefacere, apostolii au fost avertizați că nu toate ușile se vor deschide înaintea lor. Cu puțin timp înainte, Isus Însuși fusese respins în Nazaret. Anticipând aceste situații, El i-a instruit pe ucenici să-și scuture praful de pe picioare ca mărturie împotriva celor ce respingeau vestea bună a mântuirii.

Isus le-a poruncit apostolilor să meargă doar la „oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 10,6), interzicându-le să meargă la samariteni și la popoarele păgâne. Ellen White sublinia că, „în această primă călătorie, ucenicii trebuiau să meargă numai acolo unde Isus fusese mai înainte și câștigase prieteni”. Mai mult chiar, aceste echipe misionare urmau să

se intereseze în fiecare sat sau cetate cine era „vrednic” și să găzduiască la persoana sau la familia respectivă (Matei 10,11).

„După toate acestea, Domnul a rânduit alți șaptezeci și doi de oameni și i-a trimis, doi câte doi, să se ducă înaintea Lui în orice cetate și în orice loc pe unde urma să meargă El” (Luca 10,1). Acești șaptezeci și doi de ucenici au fost trimiși asemenea apostolilor, să predice Evanghelia și să vindece bolnavii fără să aibă asupra lor merinde, haine sau bani. Și de această dată, Domnul Isus a dat o poruncă similară: „Dacă însă în cetatea în care intrați, oamenii nu vă primesc, să ieșiți pe străzile ei și să ziceți: 'Ne ștergem până și praful care ni s-a adunat pe picioare în cetatea voastră, ca mărturie împotriva voastră! Totuși să știți că Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat'” (Luca 10,10.11). Chiar dacă respingerea venea din partea unei singure case sau din partea unei cetăți întregi, ucenicii trebuiau să reacționeze în același fel.

Evangheliile nu ne spun dacă ucenicii au fost puși în situația de a-și scutura praful de pe picioare împotriva cuiva. De fapt, la întoarcerea din misiune, cei șaptezeci și doi de ucenici erau „plini de bucurie” (Luca 10,17), grăbiți să-I raporteze lui Isus că până și demonii ascultau de porunca lor. Totuși Biblia ne oferă exemple despre scuturarea prafului în anumite situații. O echipă misionară renumită, formată tot din doi evangheliști, Pavel și Barnaba, predica Evanghelia iudeilor și păgânilor din

Antiohia Pisidiei. Ca urmare a unui complot al iudeilor plini de invidie, Pavel și Barnaba au fost alungați din cetate, moment în care cei doi „și-au scuturat praful de pe picioare împotriva lor și s-au dus în Iconia” (Faptele 13,51). Mai târziu, apostolul Pavel avea să fie batjocorit de iudeii din Corint, iar reacția sa a fost una similară. Și-a scuturat praful de pe haine împotriva lor și a zis: „Sângele vostru să fie asupra capului vostru! Eu sunt curat” (Faptele 18,6). Prin urmare, scuturarea prafului nu era o simplă metaforă, ci o formă concretă, vizibilă, de comunicare a unui mesaj.

Găzduirea – o datorie sacră

Ne vom apropia de o înțelegere mai clară a semnificației scuturării prafului printr-o perspectivă asupra ospitalității antice. În vechiul Orient, datoria de gazdă era o datorie sacră. Scrierile biblice ne oferă suficiente exemple pentru înțelegerea importanței împlinirii rolului de gazdă. Patriarhul Avraam i-a primit pe cei trei oaspeți speciali la stearjii lui Mamre, le-a spălat picioarele și le-a oferit posibilitatea de a se odihni și ospăta (Geneza 18). Apoi, când îngerii Domnului au mers la Sodoma, nepotul lui Avraam, Lot, i-a întâmpinat încă de la poarta cetății și i-a invitat în casa lui. Frații lui Iosif, ajungând în Egipt, la palatul fratelui lor, au fost primiți de administratorul care „le-a dat apă ca să-și spele picioarele și nutreț pentru măgari” (Geneza 43,24). Exemple găsim și în Noul Testament. Pe când era invitat în casa fariseului Simon, o femeie desfrântă s-a apropiat de Domnul Isus, I-a spălat picioarele cu lacrimile pocăinței ei și I le-a șters cu părul ei. În acel context, reproșul pe care i l-a făcut Isus lui Simon scotea în evidență datoria și importanța rolului de gazdă: „Eu am intrat în casa ta și tu nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele” (Luca 7,44). Sunt doar câteva exemple care ilustrează datoria omului antic de a primi în casa lui pe orice trecător, de a-i spăla picioarele și de a-i oferi hrană și adăpost.

Nu doar în Biblie, ci și în alte scrieri antice se vorbește despre datoria de gazdă. În *Odiseea* lui Homer, este descrisă istoria întoarcerii acasă a eroului Ulise. Schimbat la chip în anii lungi petrecuți departe de casă, Ulise nu a fost recunoscut de ai săi, dar, când bătrâna lui doică a luat un lighean cu apă pentru a-i

spăla picioarele, l-a recunoscut după o veche cicatrice. Obiceiul spălării picioarelor oaspeților era practicat nu doar în Canaan, ci și în Egipt și alte zone mediteraneene.

Trimiși în misiune fără bani și fără pâine, ucenicii depindeau de gazde pentru împlinirea nevoilor de bază. Totuși scuturarea prafului împotriva unei case sau cetăți însemna mai mult decât demascarea lipsei de ospitalitate. Isus a completat porunca privind scuturarea prafului cu o avertizare teribilă: „Adevărat vă spun că, în ziua judecării, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei și al Gomorei decât pentru cetatea aceea!” (Matei 10,15) Respingerea ambasadorilor lui Isus echivala cu respingerea Mântuitorului. Însuși și a Celui care L-a trimis pe El. Înzestrat cu libertatea de alegere, omul poate respinge mesajul lui Dumnezeu. Această respingere conduce însă la judecată.

O mărturie vizibilă

Scuturarea prafului de pe picioare sau de pe haine era o mărturie împotriva celor care nu primeau vestea mântuirii. Totuși gestul nu echivala cu pronunțarea unei sentințe finale. Gestul în sine, însoțit de avertizarea despre judecata viitoare, avea un pronunțat caracter de solemnitate. Conform unor tradiții rabinice, se pare că iudeii aveau obiceiul de a-și scutura praful de pe sandale atunci când se întorceau dintr-o călătorie prin țările locuite de triburi sau națiuni păgâne. Mai înainte de a trece hotarul țării sale, iudeul își scutura praful de pe picioare, ca expresie a dorinței de a lăsa în urma sa chiar și simplele fire de praf din țara celor ce se închinau idolilor. În acest context, porunca lui Isus poate avea sensul unei ironii subtile: El le cerea ucenicilor trimiși „la oile pierdute ale casei lui Israel” să facă împotriva lor un gest pe care iudeii înșiși îl făceau împotriva păgânilor. Altfel spus, o casă sau o cetate a iudeilor în care Numele lui Isus nu era bine primit, era comparată cu o cetate locuită de păgâni. Oamenii trebuiau să înțeleagă că neacceptarea Evangheliei și a chemării la pocăință nu este o simplă chestiune de alegere, fără implicații majore asupra viitorului veșnic. Prin scuturarea prafului de pe picioare și referirea la soarta Sodomei și

a Gomorei, iudeilor li se transmitea un mesaj limpede – respingerea lui Dumnezeu înseamnă moarte.

Scuturarea prafului nu era o simplă izbucnire de mânie sau un gest necugetat al ucenicilor, ci un act prin care se atrăgea atenția asupra responsabilității fiecăruia. Pe de o parte, erau apostolii, trimiși să ducă vestea bună a mântuirii. Pe de altă parte, erau destinatarii acestui mesaj. Și unii, și ceilalți trebuiau să își asume o responsabilitate. „Sunt curat!” le-a zis Pavel iudeilor din Corint care nu erau interesați de mesajul prezentat de el. Prin scuturarea prafului, nici el, nici ceilalți ucenici nu au devenit judecatorii altora, ci doar au atras atenția că prin alegerile pe care le facem ne judecăm pe noi înșine. Propriile alegeri, propriile decizii sunt modul nostru de a spune dacă dorim sau nu viața veșnică. Ucenicii au fost trimiși din poartă în poartă, dar nimeni nu era silit să-i primească. În același timp, nimeni nu avea opțiunea poziției de neutralitate. Isus poate fi Domnul și Dumnezeuul nostru sau Cel pe care L-am respins. El nu va fi însă niciodată vecinul de vizavi, pe care ne mulțumim să-l salutăm, dar cu care nu vorbim niciodată.

Dincolo de scuturarea prafului rămâne un detaliu care ar putea să treacă neobservat. În casa lui Israel existau oi pierdute. În poporul ales de Dumnezeu erau oameni dispuși să rămână cu ușile închise în fața Celui ce stă la ușă și bate (Apocalipsa 3,20). Praful scuturat de pe sandalele mesagerilor lui Isus avea să-i acopere încet, încet, până când țărâna avea să se întoarcă în țărână.

După două mii de ani, alți ucenici, cu alte sandale, duc lumii mesajul de speranță. Evanghelia bate azi la ușa inimii mele. Ce să fac? Să-i deschid?

Cetățile

lector univ. dr. LAURENȚIU IONESCU

Nu s-a scurs multă vreme de când, datorită schimbării de an, ne-am reapucat de cititul Bibliei la rând. Parcă îmi sună în urechi cuvintele Apocalipsei: „Ferice de cine citește.” Poate că ar mai trebui adăugat și „cine va răbda până la sfârșit”, însă n-ar fi corect. Citirea Bibliei nu e ceva de „îndurat” sau de „chinuit sufletul”. Se poate transforma într-o caznă doar dacă ne concentrăm matematic asupra „numărului de versete care trebuie citite zilnic”. După „tradiție”, în Sabat de trei ori mai mult. Haidеți să ne oprim. De fapt, nu cantitatea e importantă, ci felul în care citești. Asta face diferența.

Anul acesta mi-aș dori să fie altfel. Așa că vă provoc să vă închipuiți citirea Bibliei ca pe o călătorie. O călătorie în timp, o călătorie în spațiu. O vizită cu ochii minții, o întâlnire cu oameni, locuri, întâmplări, scrise special pentru a ne da cea mai importantă perspectivă asupra istoriei lumii: „știința mântuirii”. Doar lucrurile care contează. Iar călătoria aceasta ne poate lăsa fie „ruptă de oboseală”, fie „plină de uimire”. Depinde de noi. E ca atunci când mergi într-o excursie. Mi-aduc aminte că am vizitat odată Muzeul Luvru cu un grup de colegi care doreau să vadă tot ce e acolo în cele cinci ore pe care le aveam la dispoziție. Îmi amintesc și acum senzația de la sfârșit: ne dureau picioarele și în capul nostru era doar o învălmășeală de imagini. Prea multe pentru un timp atât de scurt. Cam așa e și cu cititul Bibliei. Poți trece în fugă,

pentru a citi la rând însă, într-o viteză care nu-ți permite să vezi nimic. Ar fi păcat, deoarece Biblia e de mii de ori mai frumoasă decât Luvru. Merită „vizitată” pe îndelete. Vă propun ca

anul acesta să facem altfel. S-o facem ca pe o călătorie, o excursie. Să-i spunem „Pelerinaj în Țara Sfântă” sau, mai bine, „Cetățile marii lupte”. Așa aș dori să fie, o călătorie în diferitele cetăți și locuri în care s-a dat marea luptă dintre bine și rău. Iar călătoria aceasta nu costă bani, ci doar un pic de timp în fiecare zi.

Îmi vin în minte cuvintele lui Martin Buber, un filosof evreu care a făcut o traducere specială a Bibliei în limba germană. „Biblia nu-și formulează doctrina ei sub forma unor doctrine, ci prin spunerea de povestiri, fără să depășească limitele impuse de natura istoriilor relatate. Ea folosește metoda povestirii la un nivel neatins încă de întreaga literatură universală. Legăturile, conexiunile pe care le creează, deși sunt vizibile, pot trece neobservate, așa că e nevoie de o atenție deosebită pentru a prinde sensul lor, o atenție care niciodată nu e dobândită pe deplin. Astfel, rămâne pentru noi, cei care venim mai târziu, să surprindem înțelesurile profunde care rămân de atâtea ori trecute cu vederea, neglijate sau insuficient valorificate.” Ce uimitor! Povestiri scrise ca să fie înțelese și de copii și care ascund, în același timp, cele mai profunde lecții! Vizibile și în același timp nevăzute. Pentru că trebuie privite cu atenție.

Mă opresc aici și vă invit să călătorim prin cetățile în care s-a dat marea luptă. Să ne luăm deci echipamentul, rucsacul și să pornim la drum. Să începem cu cetatea Babel. Vă rog să vă debarasați de orice idee preconcepțuită insinuată de teoria evoluționistă. Nu știu de ce, însă ori de câte ori citim sau discutăm despre cetățile Bibliei le descriem ca și când ar fi în „epoca de piatră”. Avem impresia că totul era primitiv, doar pietre necioplite, haine de saci, oale de pământ. Dați-mi voie să vă spun că lucrurile nu stau

așa. Auziți-i pe locuitorii din Babel. „Haidem! să facem cărămizi și să le ardem bine în foc.” Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. (Geneza 11,3)

Pricepeți, nu e vorba despre o civilizație care își face case de chirpici. Cărămizi arse în foc, lipite cu un amestec de smoală. Cu siguranță că nu e o civilizație înapoiată. Comparați metodele lor de construcție cu metodele din Egipt. Mai știți cum era în Egipt? Paie amestecate cu

marii lupte

pământ și uscate la soare. Și Egiptul nu putem să spunem că a fost o civilizație înapoiată. Până azi, piramidele rămân un mister pentru ingineria modernă. Prin comparație, Babel e superior. Nu degeaba, numele cel vechi al cetății, Babilu, însemna în limba locului „Poarta zeilor”.

Ce să mai spunem despre organizarea socială? Vă puteți imagina o societate care își propune un proiect atât de complex și de costisitor, cum era construirea turnului, și să nu fie nicio voce contra? O societate atât de unită. Nicio opoziție, niciun sindicat protestând, nicio grevă. O singură limbă, un singur gând, un singur proiect. Și resurse suficiente ca să reușească. Până și Dumnezeu recunoaște acest lucru: „... nimic nu-i împiedică.” Nu știu dacă astăzi, vreuna dintre puterile lumii se poate lăuda cu o structură socială asemănătoare.

Turnul, simbolul neîncrederii (poate că apele vor veni din nou mari peste pământ) și, în același timp, turnul ca emblemă a unui vot social: „Ne facem un nume și nu ne

împrăștiem pe fața pământului.”

Imaginați-vă acest proiect arhitectural măreț, dublat însă de o decizie colectivă unanimă, subliniez *unanimă*, de a face altfel decât a zis Domnul. Combinația cea mai de succes. Dacă proiectul ar fi fost dus până la capăt ar fi devenit un punct de atracție mondial. Turnul Eiffel, Statuia Libertății, Taj Mahal, Marele Zid Chinezesc ar fi pălit în fața acestei atracții mondiale. Turnul care ne ridică până la zei. Babilu – Poarta zeilor.

Înțelegeți însă ce stătea în spatele acestui proiect fascinant? Ideea că singuri și altfel decât a zis Domnul putem să ne construim un destin, un nume, o lume. Lumea unită a celor care nu fac ce a zis Dumnezeu. Din perspectiva aceasta, turnul nu este altceva decât o declarație de război. Cetatea Babel a declarat război Cerului. De fapt, cetatea Babel a aderat la lupta dintre Mihail și îngerii lui și Satana și îngerii lui. Ce trist, că de partea greșită!

Din discuțiile cu colegul și prietenul meu Barna, care a studiat în amănunt conceptul războiului sfânt în Vechiul Testament, am înțeles un lucru foarte clar, aproape o lege de neschimbat a Cerului: când este vorba despre războiul din cer, Domnul Însuși luptă.

Așa ne spune Biblia, că Dumnezeu a coborât ca să vadă turnul și pe cei ce-l zideau. Dumnezeu coboară la oameni. Ori de câte ori a făcut lucrul acesta (Sinai, Betleem etc.) lumea noastră s-a schimbat. Priviți-L acum în măreția caracterului Său: drept și bun. Distruge turnul, lăsându-i în viață pe oameni. Un act de har. Pentru că, ori de câte ori se întâlnește cu noi, revarsă harul Său peste noi, „și peste buni, și peste răi”.

Măreția lui Dumnezeu stă și în faptul că știe să-și rezolve singur problemele. Ar fi putut să trimită un înger. Ar fi fost de-ajuns unul, fie ca să-i omoare pe oamenii care decisese altfel decât hotărâse El, fie ca să dărâme turnul din temelii. Era însă vorba despre războiul ceresc, în care există un singur războinic: Domnul cel atotputernic.

Coboară la oameni și, ca pe niște copii neascultători, îi îndreaptă pe drumul cel bun prin Duhul Său cel bun, „care se luptă în inima omului”. Singura cale a fost să ridice bariere în calea răului. El care zice valurilor până unde să ajungă, care a stabilit hotarul dintre lumină și întuneric, El, care desparte apa de uscat, ridică o barieră în calea răspândirii răului. Așa cum a promis de la început „vrăjmășie voi pune între tine și sămânța ei”. Vedeți metoda Lui? Ziduri de apărare între șarpe și oameni. În cazul cetății Babel, forța stătea tocmai în unitatea de gândire din cadrul acelei societăți. Toți un singur gând. Și, ca înainte de potop, toate gândurile îndreptate numai spre rău.

Războiul se sfârșește atât de rapid și atât de uimitor. Un alt fel de a gândi, un alt fel de a vorbi. Aceasta a fost soluția Domnului. Le-a încurcat limbile și nu s-au mai înțeles unii pe alții. Așa a distrus el unitatea de gândire spre rău a societății din Babel. Bariere la nivelul gândurilor și la nivelul cuvintelor. Și Babilu, Poarta zeilor, a ajuns să se numească Babel – încurcătură, deoarece acolo a încurcat Domnul limbile oamenilor. Așa se termină istoria monumentului împotriva Cerului.

Trebuie să ne întoarcem acasă. Cu siguranță că vă doriți să fi văzut mai mult, să știți mai multe despre turn, despre oameni, despre cetate. Am văzut doar partea importantă. Trebuie să ne întoarcem acasă. Și ne întoarcem, ne dăm seama că suntem „după Babel”. Bariera rămâne. Este singura soluție pe care o are Dumnezeu pentru noi: alte cuvinte și alte gânduri. Sună peste veacuri Cuvântul: „Să aveți în voi gândul care era în Hristos Isus.” Singura barieră în fața răului. Gândul și cuvintele lui Isus. Aceasta este lecția pe care am învățat-o din lupta de la Babel. Alte gânduri, alte cuvinte, adică o nouă șansă.

Ce ziceți de o excursie în Ur? Luna viitoare, e bine?

Măsuța cu nisip (IV)

TEMPLUL CERESC BIPARTIT

lector univ. drd. FLORIN G. LĂIU

Dacă trebuie neapărat să credem în încăperi fizice ale Sanctuarului ceresc, cu roluri analoge celor pământești, atunci de ce numai catapetasma este o realitate fizică sigură în cer? Sau sunt ele reale în mod fizic: sfeșnicul, altarul, chivotul (ca în Apocalipsa), masa cu pâinile, cădelnița și tămâia, serviciul de tămâiere, care face eficiente rugăciunile noastre, îngerii de aur turnat de la marginile capacului chivotului, toiagul lui Aaron și vasul cu mană? Funcționale sau muzeistice?

Nu mă deranjează ideea de muzeu ceresc (mi-ar plăcea și mie să duc acolo sus câteva vechituri îndrăgite!), dar sanctuarul descris în această

viziune nu este un muzeu, ci un spațiu de slujire liturgică. Acolo arde, sau nu arde, tămâie. Nepotrivirea dintre modelul didactic văzut de Ellen White și realitatea fizică cerească este spectaculoasă și foarte elocventă. Dacă din alte viziuni aflăm că Templul ceresc este plin de prezența îngerilor vii, în aceasta nu este prezentă nicio altă ființă în afară de Iisus și de vizionară. Doi îngeri (heruvimi) sunt prezenți, într-adevăr, în Sfânta Sfintelor, dar sunt din aur transparent (cf. Apoc. 21,21; Exod 25,18). Să fie așa realitatea cerească? Iisus slujind într-un Sanctuar pustiu?

Prezența chivotului în Sanctuar este instructivă, se înțelege, chiar dacă nu deschide nimeni lada și tablele ca

să pună degetul pe rana creștinismului. Lui Ioan i s-a arătat, de asemenea, chivotul în Templul ceresc, în mijlocul tunetelor de pe Sinai (Apoc. 11,19; 15,5). Dar vrea, oare, viziunea să ne învețe că există un chivot fizic în cer, cu table de piatră? La ce ar folosi? Ca să aibă la ce privi în jos heruvimii de aur? Sau ca să știe îngerii că nu au voie să înjuge boul aproapelui ori să poftască femeile măritate?

Ce caută acolo vasul cu mană și toiagul lui Aaron? Mana aduce aminte de minunea continuă a lui Dumnezeu pentru a întări porunca Sabatului (Exod 16; Numeri 11), așa cum și pâinile prezentate subliniază Sabatul (Lev. 24,8; 1 Cronici 9,32). Toiagul lui Aaron amintește de rebeliunea lui

Core împotriva lui Moise și Aaron, prefigurare a dezvoltării antichriste din Biserica istorică (Numeri 17). Cu aceeași ocazie, Aaron a făcut ispășire cu cădelnița, deosebindu-i pe pocăiți de nepocăiți (Numeri 16,47). Este evident că prezența acestor elemente în viziune este instructivă. Pe de altă parte însă, eu nu suspectez prezența lor reală în chivotul ceresc.

Și după toate probabilitățile, mana și toiagul nu existau nici în chivotul pământesc. În ciuda afirmației din Evrei 9,4, raportul mozaic arată că vasul cu mană a fost pus „înaintea chivotului mărturie” (Exod 16,34), expresie ce arată o legătură spirituală cu Decalogul, dar poziționează vasul în afara chivotului, posibil chiar în afara Sfintei Sfințelor (Exod 30,36; 40,5; Numeri 18,2). De asemenea, toiagul înflorit a fost pus „înaintea mărturie” (Numeri 17,10) și nu în chivot. Vechile cronică biblice atestă că în chivot „nu erau decât tablele Mărturie.” (1 Regi 8,9; 2 Cronici 5,10)

Mult timp nu am putut explica această inexcititate din Evrei 9. Și nu din cauza unor așteptări inerantiste, fiindcă de mai multă vreme am convingerea (din experiența cercetării) că și autorii inspirați pot greși în aspecte omenești ale prezentării mesajului, chiar dacă mesajul propriu-zis nu este niciodată greșit. Mirarea mea era cum de a putut un scriitor evreu antic, care probabil cunoștea destule despre templu, să facă asemenea afirmații, chiar dacă nu ar fi fost inspirat?

După toate probabilitățile, aceasta era învățătura rabinică, deoarece s-a păstrat până astăzi la evrei.¹ Afirmațiile apostolului despre conținutul chivotului nu erau invenții personale, ci parte din educația sa rabinică. El nu a simțit nevoia de a confrunța serios cu Biblia aceste detalii, iar o cunoaștere directă, din surse preoțești, nu era posibilă, deoarece încă din timpul exilului babilonic nu mai exista chivot în templu – ca o împlinire a profeției lui Ieremia (3,16). Exclud posibilitatea ca Moise și cronicarii să fi greșit în afirmațiile lor repetate. Și nu există nicio evidență că acele texte ar fi fost copiate greșit. Cea mai rezonabilă explicație este că mai degrabă autorul epistolei a greșit în acest detaliu,

preluând informații neverificate. În graba de a le transmite mesajul său evanghelic creștinilor iudei, detaliile acestea erau lipsite de importanță: „...nu este acum vremea să vorbim cu de-amănuntul despre aceste lucruri.” (Evrei 9,5b)²

În concluzie, faptul că asemenea detalii apar în viziunea lui Ellen White nu reprezintă o confirmare a informației din Evrei despre locul vasului cu mană și al toiagului lui Aaron în Templul de sus sau de jos. Uzul imaginii în viziunea lui Ellen White are rolul de a-l trimite pe credincios la studiul Epistolei către Evrei și al Pentateucului, pentru a descoperi în Biblie rostul Sanctuarului și al Decalogului.³

Astfel, toate detaliile ne ajută să înțelegem că nu s-a intenționat informarea noastră cu privire la realitatea fizică a lucrurilor din cer sau de pe Noul Pământ, ci toate acestea au în primul rând, dacă nu chiar exclusiv, un mesaj spiritual, un rol didactic. Nu înlăturăm ideea de realitate fizică cerească, prezentă sau viitoare. Trebuie să existe deasupra și în fața noastră realități concrete, fizice, pentru că Dumnezeu nu a creat în univers numai spirite și câmpuri. La început, El a creat un paradis material, iar faptul că cerul este descris în limbaj material, chiar dacă nu în mod exact, indică totuși că Împărăția așteptată nu este o lume fantomatică, „spirituală” sau abstractă, ci una foarte concretă. Dumnezeu Însuși Se manifestă înaintea fiilor Lui, în cer, în înfățișare vizibilă, nu ca un spirit invizibil sau ca un potop de lumină fără chip (Matei 18,10; Apoc. 22,4; Gen. 1,27).⁴ De aceea și ideea de templu ceresc sau cetate, ca locuință a lui „Dumnezeu cu oamenii”, are sens, fără ca detaliile să fie instructive în ce privește forma exactă a realității cerești. În articolele viitoare, vom continua subiectul viziunilor lui Ellen G. White despre Sanctuar. *Va urma*

¹ A se vedea site-ul oficial al Comunității evreiești din România, unde apare afirmația că „în Sfânta Sfințelor, în primul Templu, se afla Chivotul Legământului care adăpostea tablele Legii (cele două seturi – cel întreg și cel spart de către Moshe), toiagul lui Aaron, precum și un recipient cu mană... (http://dvtora.jewish.ro/cauta_site.php Tastați <Sfanta Sfințelor> pe motorul de căutare al site-ului). La întrebarea

mea despre sursa acestor informații, Șef Rabin Shlomo Sorin Rosen mi-a replicat, într-un mesaj electronic: „Da, informațiile indicate se bazează pe surse rabinice și pe tradiția orală iudaică. Fără acestea, nimic din textul biblic nu poate fi înțeles corect.” Nu comentez punctul de vedere tradiționalist al replicii, dar această opinie rabinică este instructivă în cazul nostru.

² Ca o întărire a celor spuse, o altă gafă a autorului epistolei se găsește în același context: plasează altarul tămăderii în Sfânta Sfințelor. Probabil știa locul altarului tămăderii în Templul de la Ierusalim, dar el descrie templul așa cum era în timpurile V.T. Informația eronată derivă, probabil, dintr-o citire greșită a textului ebraic din 1 Regi 6,22: „... altarul care era al Sfintei Sfințelor” (cf. NIV: „the altar that belonged to the inner sanctuary”; NET: the altar inside the inner sanctuary”), expresie care însă a fost tradusă de alții într-un sens diferit (RVA: „que estaba delante del santuario interior”; NAS: „which was by the inner sanctuary”). Prepoziția **לְ** trebuie înțeleasă aici cu sensul „de lângă” sau înaintea (cf. Jud. 18,28, lângă Bet-Rehob; Ier. 52,17, înaintea Casei lui IHHW; Neemia 2,8, lângă Casă), deși este mai obișnuită cu sensul de apartenență, ceea ce explică alegerea apostolului și a majorității traducătorilor.

³ Ca și în cazul imaginii cu cei „șapte munți pe care cresc trandafiri și crini”, din viziunea descrisă mai înainte, care ne arată că Dumnezeu i-a descris lui Ellen White Noul Pământ într-un limbaj imagistic complex, introducând atât elemente descriptive biblice, cât și elemente culturale, care provin din imaginația omenească (cf. 4 Ezra 2,19 în NRS, RSV, KJA și VUL). În acest ultim caz, imaginea celor șapte munți este pur decorativă și în contrast cu imaginea celor șapte munți din Apoc. 17,9, pe care stă prostituata „Babilon”. Observând că în centrul acestor șapte munți din viziunea lui Ellen White se află muntele Sion, dominat de un templu, imaginea amintește metafora biblică a Sionului, care este întotdeauna tratat poetic ca fiind de genul feminin, ca orice cetate (Isaia 60,14.15). Și cetatea Sionului este așezată poetic pe munți (Ps. 87,1).

⁴ „La început, omul a fost creat după asemănarea lui Dumnezeu, nu numai la caracter, ci și la formă și aspect.” (GC 645) „L-am întrebat [pe Iisus] dacă Tatăl Său este o persoană și dacă are o formă asemenea Lui. Iisus mi-a răspuns: 'Eu sunt expresia chipului persoanei Tatălui Meu'.” (EW 77) Termenul ebraic **צֶלֶם** *tsalem* (țelem) folosit în Geneză pentru noțiunea de chip, imagine, are întotdeauna sensul de formă vizibilă. Uzul figurat este extrem de rar, dacă există. Dacă în Geneză s-a intenționat și sensul figurat, acesta nu este unicul sens, deoarece în contextul creației celorlalte viețuitoare, omul singur, regele naturii, este descris ca având învățătura cea mai nobilă cu putință: „după chipul lui Dumnezeu”. Această interpretare nu presupune că Dumnezeu ar avea o natură umană, ci este un semn al condescendenței și al relației Lui ideale cu ființele create.

O călătorie la CAPĂTUL PĂMÂNTULUI (II)

HANNA BOTA

În lunile octombrie și noiembrie, Hanna Bota a întreprins o călătorie de studiu și misiune în insulele Pacificului de Sud, în Arhipelagul Vanuatu. În continuare, avem a doua relatare din jurnalul ei de călătorie.

Biserica din baracă

Deoarece am găsit un internet în a doua săptămână a locuirii mele în Vanuatu și am trimis câteva articole despre viața triburilor primitive, articole care au apărut în diferite ziare din Cluj, unele chiar și în țară, cunoscuții știau despre proiectul meu înainte de a mă întoarce. Văzuseră pozele cu oameni dezbrăcați, grupați în jurul focului, cu toții locuind în colibe de bambus... da, părea foarte diferit de ceea ce trăim noi. Nu ți-a fost frică de oamenii aceia sălbatici? a fost întrebarea care mi s-a pus cel mai des. Cum ai avut curajul să mergi singură într-o astfel de călătorie primejdioasă? Să le spun că am fost cu Domnul și a fost mai real decât L-am simțit oricând în lumea civilizată – era destul de greu de înțeles de către unii, fie ei chiar și credincioși. Adică e bine să crezi în prezența Domnului, dar nu într-atât încât s-o iei hai-hui pe coclauri în zone din care poți să nu te mai întorci, nu? Dar mai este un motiv care m-a încurajat că pot să merg chiar și singură:

biserica noastră mondială! Oriunde te duci, ai frați. Așa s-a întâmplat: chiar dacă am fost singura cu piele albă, ei, frații mei, aveau sufletul albit în sângele Domnului meu, ne închinam aceluiași Dumnezeu, în aceeași credință, chiar dacă ei locuiau în colibe și nu prea foloseau binefacerile apei... Dar inima lor era identică cu inima celor care îl așteptau pe Prințul să revină, cântam aceleași cântece, citeam aceleași cuvinte sfinte, ne încurajam cu aceeași speranță.

Intrarea în lumea primitivă s-a făcut treptat. Mircea și Gabriela Șerban, misionarii care mi-au pregătit itinerarul și mi-au căutat ghizii care să mă însoțească pas cu pas în călătorie, să mă păzească și să mă ajute, au fost extrem de grijulii în munca lor. Planul inițial a fost acela de a fi împreună în această lucrare, dar vizele lor nu au fost prelun-gite, cel rău nu accepta inactiv lucrarea de alungare a spiritelor demonice din credințele străbune, fusese teritoriul lor inexpugnabil, așa că au acționat: cei doi s-au întors forțat acasă, dar drumul meu fusese deja hotărât și eu am mers exact pe itinerarul stabilit de cei doi. Au fost foarte grijulii să nu mă șocheze prea tare diferența de cultură și civilizație. Astfel, primele două zile le-am petrecut bucurându-mă de găzduirea fratelui Timothy, în capitala Port Vila, iar vineri, cu ajutorul unei bărci cu motor,

am trecut cu toată familia, mare cât un clan, pe insula Moso. Acolo, unchiul lui Timothy, bătrânul Paltie, construisese o biserică pentru satul insulei și urma să aibă loc inaugurarea. Peisajul era idilic, bun de pus în reclamele de turism: verdele crud al pădurii tropicale, ai cărei copaci își coboară crengile bătrâne până în apa Pacificului, sub umbrele lor șerpuiește nisipul alb al plajei, pe alocuri plaja se lățește, odihnind pirogile minuscule ale pescarilor din zonă, rudimentare și foarte simpatice; mai încolo, albastrul transparent al oceanului lasă să se vadă recife de corali sau udă pietrele stâncilor, pe când, pe faleză, se văd micile colibe cu pereți de bambus și acoperiș din frunze

uscate, pitite sub arborii cu trunchiul șerpuitor ai palmierilor de cocos, iar prin toată vegetația se ivesc flori colorate, parfumate, fără niciun pic de pudoare, o avalanșă de orhidee sau crini de pădure de toate culorile. Nici mașini, nici praf, niciun zgomot care să-i amintească omului că poate exista și civilizație. Se aude doar cântul păsărilor, strigătul vocilor zglobii ale băștinașilor în veșnicul lor povestit, câte un cântec într-o limbă gălgăită, unduitoare la refrenul repetat obstinat pe o voce stridentă, dar se aude de undeva, departe, dincolo de pădure, întrerupt de câte un val mai zgomotos al Pacificului.

Când văd biserica, mă șochez: e o baracă construită din tablă vopsită în verde, cu bănci rudimentare din trunchiuri de copaci curațați de scoarță, fără ferestre, doar niște goluri care lasă să te simți ca afară. Erau tare mândri de biserica lor. De fapt, toate clădirile erau din materiale de insulă: lemn și bambus. După câțiva ani colibele nu rezistau, trebuiau refăcute, pe când biserica era din tablă, putea rezista mult și bine, ca urmare, fiind din materiale importate, fusese mult mai costisitoare. Bătrânul Paltie îmi povestește cu bucurie: „Deși am diabet – din cauza asta prin aprilie mi s-a tăiat mâna stângă – bucuria mea e că, după ce am scăpat de operație, am reușit să construiesc biserica, e ca o mulțumire la adresa bunătății lui Dumnezeu. Am vrut să-I fac un dar pentru că și El mi-a prelungit viața, mă simt bine și pot să-L laud.” Îmi dăduseră lacrimile – era atâta bucurie între oamenii aceia! Știam că vanuatezii sunt oameni fericiți, cu o atitudine pozitivă față de viață, citisem statisticile conform cărora *New York Times* a declarat pentru anul 2006 și din nou pentru 2007 că cea mai fericită populație de pe glob este populația

din Vanuatu, ei bifaseră cei mai mulți dintre itemii chestionarului propus. Dar acum vedeam fericirea în trăire, nu în teorie. Mă acceptaseră printre ei ca pe un vechi membru de familie cu pielea ceva mai deschisă. Copiii mă mângâiau pe părul lung. „E moale”, îmi spuneau. Era nou pentru ei; îmi priveau pielea curioși, iar când îmi descopereau vreo aluniță râdeau de se prăpădeau, ei nu aveau, toată pielea lor era hiperpigmentată, dar cei mai mari erau mai discreți. Am dormit în bungaloul gol, pe jos, la grămadă, pe niște rogojini, mie mi-au dat o saltea subțire din burete. „Nu poți dormi ca noi”, îmi spuse mama Shelly, „e

prea tare pentru tine”.

În timp ce Paltie îmi povestea despre viața lui – fusese învățător și misionar itinerant – soția lui, bătrâna Letty, acoperea laplapul (mâncare tradițională servită în loc de pâine, cu gust de griș în lapte cleios, lipicios, niciodată nu am reușit să o înghit cu plăcere), îl învelea cu frunze uriașe de banan, ca să-l pună între pietrele înroșite în foc – era mâncarea pentru mâine. Acolo se cocea fără să aibă nevoie de frigider pentru păstrare, ca să nu se strice pe a doua zi. Era greu de gătit pentru Sabat, era prea cald ca mâncarea să se păstreze, dar laplapul făcut din manioc și lapte de cocos rezista fără probleme.

Apunea soarele când ne-am strâns cu toții pentru prima oară în biserica din baracă. Peste câteva zile urma să observ cât de elegantă era aceasta pe lângă cele în care urma să-mi petrec alte ore de închinare – acolo se stătea pe jos, pe rogojini, iar aici aveam băncuțe, chiar dacă rudimentare, însemna un mare pas spre civilizație. În Vanuatu, fiind la tropice, nu există amurg. Când soarele trece dincolo de orizont se face întuneric în câteva minute. Fix la ora 6, întreg anul, începe greierele verde să cânte un cântec asurzitor, mii, milioane de voci sfâșie văzduhul din toate părțile, ca și cum te-ai afla într-un borcan de muzică, un concert care ține fix 15 minute, cât ține înserarea. După

cele câteva minute e deja întuneric total, lanternele s-au aprins în bisericuță, oamenii purtau în buzunar lanterne, așa urma să fac și eu toată vremea cât aveam să fiu acolo. Greierii verzi au încetat concertul și atunci au început frații mei să cânte cântări pentru intrarea în timpul sfânt al zilei Domnului. Au cântat mult, îndelung, unele cântări le știam, dar ascultam fascinată, era aceeași voce stridentă ca a greierilor verzi, din toată inima, o voce care sfâșia noaptea până departe peste Pacific, din toate părțile din jurul meu, vocile fetelor, vocile bărbaților rupeau gâtjelul cu o dorință fierbinte de a cânta, încât nu puteam decât să ascult înmărmurită. Pe obraji lor se zărea câte o lumină a lanternelor scăpată scurt, din greșeală, spre față; în rest întuneric, căldură umedă, valul Pacificului bătând în spatele nostru la nici 20 de metri, vântul printre arborii uriași de cocos și vocile lor ca niște fulgere sonore ieșind la unison. Cum să nu iubești astfel de oameni, cum să nu te simți umilit pentru pretențiile unor biserici luxoase când performanțele lor muzicale sunt mai de preferat decât lauda în sine? În seara aceea de vineri, prima mea seară de vineri în Vanuatu, vă spun sigur, Domnul Se plimba printre noi, atingându-ne din când în când pe creștet și părea să spună acelor fețișoare negre, acelor minți simple în gândirea lor prea puțin dezvoltată dacă locuiau în colibele satului fără prea multă școală: Bine rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, dar Eu am lucruri mari pentru tine, la care nici nu te aștepti, o bucurie veșnică!

Ce multe lecții aveam să învăț în Vanuatu! Doamne, nu-mi lăsa mintea să se odihnească, ține-mi ochii deschiși ca să văd și să învăț fiecare lecție prețioasă, că până la urmă nici nu știi cine pe cine ajută: eu pe ei sau ei pe mine. *Va urma*

Scrisoare dogmatică despre o rugăciune

pastor conf. univ. dr. IACOB COMAN

Dragă cititorule,
Suntem atât de mulți cei ce dorim să-ți scriem ceva și suntem atât de puțini cei ce dorim să fii cineva. În rândurile din scrisoarea acestei istorii, am vrea să-ți spunem din nou ceva despre tine și despre Dumnezeu tău, despre tine și despre poporul tău. Nu zarul a stabilit să fii în această biserică și nici nașterea. A fi în acest popor a stabilit dragostea în clocot de sânge când, amestecat cu apă, se prelingea de sub coasta Mântuitorului pe sulită spre mâinile criminale pe care dorea să le mântuiască, dar care s-au tras... Cu aceeași sulită înfiptă în trupul celebru al Mântuitorului Hristos stăm și noi astăzi. Sângele se prelinge spre mâinile noastre, nu să ne murdărească, ci să ne curețe; nu să ne condamne, ci să ne elibereze; nu să ne dea forța și autoritatea imperială lumească, ci să ne dea Suavul și Mirul ce stau să se arate de pe colinele cerului. Oprește-te puțin și uită-te spre sângele care încă mai curge!

Unul dintre portretele vechi-testamentale cu care lui Hristos Îi era drag să Se identifice a fost portretul lui Moise, cel mai blând dintre toți oamenii de pe pământ (Numeri 12,3). Nu undeva în pustie, unde privirea se lovește deznădăjduită în zidurile orizontului ce întâlnește cerul cu dunele de nisip și proclamă disperarea, ci în Sanctuarul din ceruri, Iisus, Omul iubirii și Iubitorul, repetă cu lacrimile ispășirii această rugăciune: „... Dacă Tu vei pierde pe poporul acesta ca pe un om, atunci popoarele care au auzit de numele Tău vor zice: 'Domnul n-a putut duce pe poporul acesta în pământul pe care cu jurământ l-a făgăduit să-l dea lor și de aceea l-a pierdut

în pustie.' Deci, înalță-se acum puterea Ta...” (Numeri 14,15-17)

În aceste gânduri de rugăciune sunt evidențiate patru afirmații cu înaltă valoare dogmatică. Ele nu vor putea să fie schimbate niciodată. Ele sunt din „trupul” lui Dumnezeu, sunt expresia existenței lui Dumnezeu. Din acest motiv, Iisus Hristos preia rugăciunea pe care i-a oferit-o lui Moise în ziua aceea de sălbatică nesupunere și necredință și o rostește astăzi.

Puterea lui Dumnezeu

Să luăm două dintre declarațiile rugăciunii notate mai sus.

„Dacă Tu vei pierde pe poporul acesta...” Cu alte cuvinte: Tu poți să-l pierzi, Tu poți să-l distrugi, Tu poți să aduci existența lui la trecut, Tu, Doamne, ești atotputernic.

„Înalță-se acum puterea Ta...” Cu alte cuvinte, Tu poți să-l păstrezi, Tu poți să-l protejezi, Tu poți face existența lui eternă, Tu, Doamne, ești atotputernic. Disperarea ce ne umple de frig oasele cu simțământul îmbătrânirii și al morții se lovește fără sorț de izbândă de acest zid al puterii lui Dumnezeu și este învinsă. Dumnezeu poate, doar El poate. În autoritatea Lui stau „viața, mișcarea și ființa” noastră. (Faptele apostolilor 17,28)

Când zece dintre cele douăsprezece iscoade dădeau valoare momentului și descurajau visul țării făgăduite în favoarea vieții ce merita trăită, când argumentele probate de logică și judecată proclamau un Dumnezeu, dar nu pe Cel ce poate, atunci „Cineva mai puternic decât ei se descoperea...” (Ellen White, „Patriarhi și profeți”, p. 396) Peste confuzia din pustie s-a arătat puterea lui Dumnezeu.

În societatea secolului XXI, raportul de zece la doi este depășit extrem de mult. Toate argumentele sunt pentru ceea ce suntem. Visul eternității este descurajat în favoarea cuceririi științifice sau al halucinației mistificate, cerul

.... Dacă Tu vei pierde pe poporul acesta, ca pe un om, atunci popoarele care au auzit de numele Tău vor zice: 'Domnul n-a putut duce pe poporul acesta în pământul pe care cu jurământ l-a făgăduit să-l dea lor și, de aceea, l-a pierdut în pustie. Deci, înalță-se acum puterea Ta...' (Numeri 14,15-17)

este descurajat în favoarea moravurilor ușoare și a consumării momentului, credința că există o Împărăție a lui Dumnezeu este huiduită cu etichete academice și științifice. Trăim veacurile când, din acest haps, se va ridica Cineva mai puternic.

În fața lui Dumnezeu Tatăl, astăzi ca și atunci, Hristos face apel nu la perisabilitatea umană și nici la complexitatea științific umană, ci la puterea lui Dumnezeu. Aceasta nu va fi îngenunchetă niciodată. Noi suntem iertați și mântuiți pe baza atotputerniciei lui Dumnezeu. El Își folosește astăzi puterea ca să ne mântuiască. Cheia de boltă a acestui mod de a iubi o vom vedea în momentul consumării istoriei. „La miezul nopții, Dumnezeu Își va arăta puterea pentru eliberarea poporului Său..., cei neprihăniți privesc cu bucurie solemnă semnul eliberării lor.” (Idem, „Tragedia veacurilor”, p. 557)

Onoarea lui Dumnezeu

Preluând o altă declarație din rugăciunea de față, vom observa că problema onoarei lui Dumnezeu este una cu valențe neschimbabile, onoarea Lui este în sine o hotărâre sinodală cerească, este dogma declarată la modul superlativ. Atunci, popoarele care au auzit de numele Tău vor zice: 'Domnul n-a putut duce pe poporul acesta [...], de aceea l-a pierdut în pustie.' Această parte din rugăciune Îl face pe Dumnezeu genial. El Se lasă pus într-o situație din care trebuie să înțelegem că pe El Îl interesează chiar și opiniile noastre, chiar și opiniile celor nelegiuți. El este un Dumnezeu al onoarei, este un Dumnezeu nobil, El este onorabil. În prezența Lui, oamenii tind spre onorabilitate. El ne mântuiește nu pentru a ne înjosi, salvarea noastră nu este surprinsă în gestul arogantului care aruncă un bănuț

în preajma cerșetorului; El nu aruncă umilitor și umilind viața eternă în sufletul muritorului. Dumnezeu este onorabil. Ca un adevărat nobil, dezbracă haina onoarei Fiului Său și îi îmbracă pe cei neonorabili cu ea. Dumnezeu nu se simte în nesiguranță când ne ridică. Făcând acest lucru, El Se simte în iubire, iar simțământul acesta ni-l oferă cu prisosință.

Poporul advent, zămislit în această iubire cerească, trebuie să înțeleagă că pe Dumnezeu chiar Îl interesează opinia oamenilor despre El, opinie ce se naște din existența și faptele noastre. Dumnezeu reacționează pozitiv la rugăciunea Marelui Preot, Iisus Hristos, și ne desfată în harul ce vine din ceruri ca o prelungire a onoarei Lui peste noi și prin noi peste lume, dar onoarea obligă! „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2,4 u.p.) Existența mea, ca fiu al poporului Său, trebuie să fie o întrupare a onoarei Lui printre oameni, altfel spus, în aceste sanctuare de lut, noi trebuie să purtăm onoarea lui Dumnezeu.

Jurământul lui Dumnezeu

Doctrina referitoare la faptul că Dumnezeu nu Se schimbă este una dintre cele mai controversate. Însăși această trăsătură a caracterului Său este controversată. Omul a ajuns atât de înrăit și plin de păcat, încât, dacă Dumnezeu decide să ierte, omul se simte foarte deranjat. Această reacție străină pocăinței i-a cucerit chiar pe unii oameni ai lui Dumnezeu; să ne aducem aminte de amărăciunea lui Iona când Dumnezeu a decis să ierte cetatea Ninive.

Superior dialecticii teologice, Dumnezeu este cel care nu-Și schimbă jurământul. El este credincios, El este singurul credincios. Duhul Sfânt îl determină pe Moise să nu uite că țara Canaanului era pământul pe care cu jurământ l-a făgăduit să-l dea lor...” Acest jurământ este redeclarat prin sângele lui Hristos, încât astăzi nu doar ne aducem aminte de el, ci îl vedem: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3,18). Destinația paradisiacă a acestui popor nu este prevăzută de mersul planetelor sau de dovezile existenței de apă pe Marte sau pe Lună, des-

continuarea la pagina 24

ÎN TRE MINE ȘI

DANIEL CHIRILEANU

Mereu m-am uitat la tineri de jos în sus. Nu-i

un complex, este pur și simplu locul de unde cred că se poate privi la ei. Nu sunt insensibil la toanele sau la „mișto”-urile lor; nu mă lasă rece când îmi spun prin necuvinte că sunt în urmă, că sunt depășit, că nu știu limbajul de pe Messenger ori că n-am cont pe Twitter. Nu! Toate sunt un fel de pumnale pe care le las înfipte, de teamă că, dacă le-aș scoate, aș muri mai devreme. Dar când mă opresc din simțit, singurul lucru pe care îl percep este că merită. Niciodată n-am regretat că am tăcut în fața unui adolescent revoltat; nicicând nu am plâns de ciudă că m-am făcut a nu observa; mereu am văzut că mâine, cel ce părea irecuperabil putea ajunge erou.

Provocarea pe care o am în dreptul lor este să reușesc, într-o măsură cât de mică, să le fiu de folos. Pentru că ei nu se plâng în stil băbesc, nu scriu reclamații la curte, nu trimit amenzi. Când ești pe lângă ei, doar tragi nădejde că observă vreo lacrimă de pă sare, că aud vreun oftat dintr-o rugăciune, că interpretează mersul pe lângă ei drept o cerere de acceptare în frăție. Este un soi de răsplată să întâlnești părinți care consideră că pentru pruncii lor ești important, că te poți ruga pentru copiii lor, că ar vrea ei, părinții, să le spui ceva odraslelor și ar avea sentimentul că va fi mai bine primit.

Nu exagerează cu nimic psalmistul când spune: „...vine tineretul Tău la Tine ca roua.” De cele mai multe ori, simți roua, nu o vezi. Spre deosebire de brumă, care așterne neființă, roua este anonim în lacrima căruia te trezești,

în răcoarea căruia culoarea e limpede și care promite.

Ca o oglindă miraculoasă care ne întoarce în timp, așa sunt tinerii și copiii pentru noi. Te uiți, și oglinda îți spune că ei sunt cei mai frumoși din țară. Poți face infarct ca vrăjitoarea mamă vitregă sau poți să te topești în ceea ce urmează să nu mai poți fi.

Din nefericire, pe brazda stricată a planetei nu se pot face prea multe pentru tineri. Din ceea ce se poate face, noi, adulții, alegem mereu partea cu sfaturile, comentariile, critica, evaluările superexigente și datoria.

În realitate, mai sunt multe alte posibilități: rugăciunea, acceptarea, dispoziția de a învăța de la ei, entuziasmul, vulnerabilitatea, riscul de a-i lăsa la timonă fără a sări din barcă, votul, grija din umbră.

Nu cred că e vreun rost mai acătării decât acela de a zidi cu viața ta o secundă de drum sub tălpile lor, ale tinerilor. În mod sigur, Dumnezeu nu va închide porțile fără a-mi da și mie timp să mă adun, fărămă de cale și, redevenind ființă, să pășesc în Cetate.

Nașterea Speranței – jertfă de mulțumire

A fost interesantă ideea de a ieși în stradă împreună cu mass-media adventiste. Într-o perioadă când oamenii aleargă să-și pregătească sărbătorile, dacă îi poți întâlni undeva, atunci acele locuri sunt strada, magazinele sau locurile publice.

E!

A fost un motiv de intensă rugăciune și îngrijorare. Aș putea spune că a fost trezirea mea la realitate. Departamentul

Tineret din cadrul Uniunii înseamnă momentan doi oameni – eu și Cristina Neagu. Am realizat amarnic ce înseamnă să depinzi întru totul de bunăvoința altora. De fapt, aceasta este lecția pe care tot o repet de un an încoace.

Dar Dumnezeu, care îngăduie încercarea, dă și mijlocul de a ieși din ea. El a mișcat inimi fierbinți de tineri și lideri. Primul semnal a venit de la Departamentul Tineret al Conferinței Banat, care printr-un grup special de optsprezece tineri, coordonați de Ionel Imdricău, au promis că vor face o lucrare deosebită și au făcut mai mult decât au promis. În prima zi plină a proiectului, au creat și atmosfera, și structura programului cei din Oltenia, coordonați de pastorul Florin Răduț și Augustin Angheluță. Venirea lor a fost de bun augur. Marți, au fost tinerii din Pitești, apoi un grup încântător de copii din Buzău, coordonați de pastorul Danubian Modoran. Danubian se face „vinovat” și de găsirea animalelor pentru staul. Tot marți, au contribuit cu muzica lor și stu-

denții AMiCUS din București și cred că mesajul lor senin a rămas în inima trecătorilor.

Miercuri, când a fost ziua cea mai plină, a venit tocmai de la Piatra Neamț formația de clopote coordonată de familia Geanina și Emanuel Sălăgean. Imaginea lor ne-a întărit gândul că, într-o zi, și noi vom putea fi ca îngerii. Cu atât mai mult, cu cât, în partea finală a programului, Corul Flori și Stele ne-a oferit un întreg concert. Pentru cei de față a fost un cadou foarte prețios de sărbători. A fost o sărbătoare în sine.

În ultima zi, joi, și-au pus talanții în slujba lui Dumnezeu tinerii din Matca, formația de clopote dirijată de Alisa Istrate. Pentru privitori, a fost un crâmpei de cer, clipe din timpul când toți, fără vârstă, Îl vom lăuda în modul cel mai clar pe Mântuitorul nostru.

Și, ca să nu uit că Dumnezeu m-a născut într-un loc special, am fost binecuvântat cu sprijinul devotaților tineri din Moldova. Aceștia, implicați într-o mare măsură încă din etapa pregătirii decorurilor, au venit de vineri până joi, fiind prezenți pe tot parcursul proiectului. Mulțumiri speciale tinerilor din Roman, liderului lor, Dorin Harabagiu, și pastorului Sergiu Macovei. Tinerii au pus în scenă Buna Vestire și au repetat-o cu același talent și drag pe tot parcursul proiectului. Iar Sergiu și-a îndeplinit fără cusur misiunea de moderator general.

Evenimentul *Nașterea Mântuitorului* a fost prezentat cu deosebit talent de către tinerii de la Bacău, din Comunitatea Speranța, și de către prietenii mei de la Tisa. Am simțit din toată inima ce înseamnă să dăruiești fără economie. Le mulțumesc Mirelei și lui Ruben Atomei, lui Viorel Dascălu, lui Dragoș Apostol, Dorin Cristea și Eugen Papaghiuc. Este foarte

important să știi că te poți baza pe cineva. Și lista mea se încheie cu Alina, Robert și Gabi. Iar din partea tuturor, le spunem „Mulțumesc!” celor de la Liceul Teologic Adventist din București, care ne-au hrănit și ne-au găzduit cu mare bunătațe.

Pentru că scriu în numele meu și al Cristinei, cred că le datorăm mulțumiri și tinerilor de la Școala Liderilor din Conferința Transilvania de Sud, care au pregătit totul, dar, dintr-o regretabilă eroare a mea de programare, au fost rugați să nu mai vină, pentru a evita suprapunerea. Oricum, fapta astfel pregătită este ca și jertfa lui Avraam, a contat la fel de mult atât pentru noi, cât și pentru Dumnezeu. Deci le mulțumim din toată inima.

La final, putem afirma că, odată cu *Nașterea Speranței*, a renăscut în noi credința că provocările au valoare doar în măsura în care noi răspundem la ele.

5-13 martie: Șansa unui popas

Dragi părinți,

În Săptămâna de Rugăciune a Tinerilor (5-13 martie) este o șansă binevenită ca, acasă, după ce ei pleacă la întâlnirea cu ceilalți, noi, părinții, să „păcălim vremea” cu un ceas. Să ne oprim și să ne rugăm pentru ei, să ne rugăm pentru noi. Poate că transformarea cea mai importantă a tinerilor constă, de fapt, în transformarea părinților. Am putea cere tact, am putea striga după răbdare, după acceptare, după dorința de a-i asculta. Această săptămână poate fi un popas pentru noi, o rampă de lansare pentru tineri. Important este să nu o pierdem.

Săptămâna Evangheliei pentru Tineri

Astă-vară, undeva lângă Craiova, o tânără spunea: „Nu pot oferi cărți aici, pentru că mă știu toți.” N-am comentat. Însă, cele mai multe cărți în localitate au fost oferite de ea, tocmai celor ce o cunoșteau și pe care ea îi aborda înainte ca noi să reușim să însăilăm vreo vorbă. Concluzia: Nu crede ce spune un tânăr, crede ce face el.

Dragi tineri, avem un gând. Dacă tot vom fi împreună în fiecare seară din Săptămâna de Rugăciune, dacă pastorii vor fi cu noi, dacă liderii se vor opri din alergat și ne vor fi alături, ce ar fi să-i invităm împreună cu noi și pe cei care ne cunosc. Avem colegi, avem prieteni, avem parteneri de discuții pe Messenger ori în alte spații virtuale. Cum ar fi dacă, de dragul prieteniei și al bunelor intenții, am face o invitație simplă, verbală, ca o provocare, cel puțin unui tânăr sau unui copil? Ce am pierde dacă, pe lista de rugăciune, fiecare ar scrie un nume pentru care vrea să facă mai mult? Cine s-ar supăra dacă eu aș însoți pe cineva la biserica mea, cu scopul de a-i oferi o secundă de liniște și de speranță?

Nu-i așa că ar fi într-un totuș posibil?

Ei bine, există și alte premise, mai speciale. Pe lângă prelegerile Săptămânii de Rugăciune sunt pregătite serii de prezentări, teme de interes pentru tineri. Nu trebuie decât să vă rugați, să formați o echipă de prezentatori sau să alegeți unul și, împreună să desfășurați întâlnirea. Deși nu izbește privirea, este real faptul că tinereii caută și își doresc altceva decât deziluziile vremii de-acum. Dumnezeu ne întreabă dacă vedem, dacă vrem, dacă facem și dacă Îl lășăm să-i atingă pe tineri prin viețile noastre.

În spatele uşii închise

NOREL IACOB

Dacă privim viața planetei la nivelul spiritualității, în timp ce religiile orientale câștigă teren, creștinismul luptă cu secularizarea care desemnează, în general, un reflux al religiei în societate, legat adesea de fenomenul modernității.

În anul 2000, o treime din populația lumii, adică aproximativ 2 miliarde de oameni se declarau creștini. Însă, în ultimul secol, creșterea populației creștine a avut o rată mai mică decât creșterea populației planetei. Astfel, dacă în 1900, 34,5% din populația planetei era creștină, până în anul 2000, procentul scăzuse la 33%. Diferența de 1,5% înseamnă aproximativ 90 de milioane de oameni.

Lumea occidentală, care cuprinde cele mai prospere state din punct de vedere economic și cele mai puternice la nivel politic și militar, este cea mai afectată de acest proces al secularizării. În timp ce Africa a cunoscut o creștere remarcabilă, de la 10 milioane de creștini în 1900 la 360 de milioane în 2000, creștinismul din lumea occidentală experimentează un declin evident al numărului de membri. La începutul secolului al XX-lea, 94,5% dintre europeni erau creștini, dar, 100 de ani mai târziu, procentul a scăzut la 76,8%.

În prezent, cea mai mare parte a populației necreștine este formată din persoane nereligioase sau atei

Încă din 1962, un dramaturg american anticipa atitudinea omului modern față de Divinitate:

Ghedeon: Lasă-mă să plec, Doamne.

Îngerul: Să te las – oare ce înseamnă aceasta? Ghedeon, nu există despărțire de Dumnezeu. Eu sunt real și exist. Nu poți nega că Eu sunt. Stau aici palpabil înaintea ta, la fel de real ca o stâncă, un lucru extrem de concret cu care poți sta față în față.

Ghedeon: Da, Domnul meu. Te văd și Te aud. Tocmai de aceea Te rog, Domnul meu, pleacă dinaintea mea. Nu-mi mai face cunoscută încă o dată prezența Ta, ca să pot spune: „Dumnezeu este un vis, un nume, o idee, dar nu ceva real.”

Îngerul: Dar Eu sunt real.

Ghedeon: Eu aș vrea să pretind că nu ești.

(17,8% din populația europeană). În America de Nord, în anii '90, numărul celor ce părăseau anual creștinismul era cu aproximativ 300.000 mai mare decât numărul celor care intrau în rândurile bisericilor creștine.

În esență, la nivelul societății, secularizarea se resimte în forma unei noi filozofii de viață, cu două consecințe fundamentale: refluxul moralei și lipsa de interes pentru practica religioasă.

Epoca Rațiunii

9 noiembrie 1793, Paris. În renumita catedrală Notre Dame avea loc procesiunea dedicării acestui loc de

închinare zeiței Rațiune. Debuta astfel Epoca Rațiunii. Începând din acel moment, rațiunea umană liberă, și nu religia revelată, a început să ofere răspunsuri la problemele fundamentale ale omului. Astăzi cunoaștem deja o morală autonomă în raport cu revelația, ale cărei implicații le simțim din plin în redefinirea valorilor, mai cu seamă în domeniul moralității.

Am trecut cu toții pe aici. Și poate vom mai trece.

E ușor de observat că, astăzi, cinismul ia proporții. Oamenii par tot mai dezgustați și pesimiști cu

Erau la capătul unor zile încântătoare, după o excursie în care toate au funcționat excelent. Tatăl, de la volan, trecuse deja în revistă câștigurile: cazare și masă deosebit de bune, vreme ideală, obiective turistice atinse, bani economisiți și nicio neplăcere. Au cântat în mașină pentru o bucată de drum apoi au început să comenteze cele mai savuroase momente. Un apus uimitor le fascina privirea. Apoi un claxon lung, un viraj brusc și o izbitură îngrozitoare... De ce un asemenea final? La plecarea spre casă nu uitaseră să-L roage pe Dumnezeu să le poarte de grijă... Și totuși ziua s-a încheiat cu amărăciune, neputință, confuzie, frustrare sau poate chiar mânie.

privire la viitor. Nu mai vor să lupte, ci doar să schimbe și iar să schimbe. O mare parte a populației planetei a devenit cinică. Iar cinicii nu iau parte la îmbunătățirea lucrurilor...

Cinismul nu este doar o simplă reacție de dezgust, refuzul moralei și al conveniențelor. La un nivel mai complex, cinismul este, probabil, o supapă de eliberare a tensiunii provocate de necazurile neînțelese, și poate fi considerat, din punctul acesta de vedere, o reacție de autoprotejare în fața unui mister dureros. Întrebările individului lovit inexplicabil de o năpastă se află în spectrul frustrării: „De ce mi se întâmplă toate aceste lucruri? De ce eu sufăr mai mult decât cei mai răi ca mine? De ce le permite Dumnezeu ipocriților să prospere? De ce nu-mi răspunde Dumnezeu când Îi cer anumite lucruri? De ce am sentimentul că sunt singur?”

Când trecem prin situații nefericite, de obicei primul impuls este cel revendicativ, care pleacă invariabil fie de la ideea că nu meritam să ni se întâmple, fie că Dumnezeu nu ar fi trebuit să permită așa ceva.

În funcție de cum este gestionată criza, unii pot ajunge până la a nega existența lui Dumnezeu. Se întâmplă astfel: plecând de la premisa că simțurile și rațiunea nu te înșală (adică tu știi și simți deopotrivă ce este bine pentru tine), faptul că te afli într-o situație care îți provoacă

durere și suferință, peste limita a ceea ce tu crezi că ar fi suportabil, îți macină încrederea și atașamentul față de Dumnezeu. Consecințele nu sunt doar spirituale, ci și fizice, și psihice. Se produc transformări la nivelul percepției, al filozofiei de viață și la nivelul relațiilor, dar și al sănătății. Cinismul poate însemna o activare a instinctului de supraviețuire, care justifică suficient orice gând sau acțiune. Poate însemna, de asemenea, o sedare a psihicului și a simțurilor printr-o terapie care combină indiferența (negarea valorii a tot ce e în afara ta) cu pragmatismul (față de tot ce ține de binele tău).

Încredere deplină

Așadar, cinismul se naște dintr-un eșec. Eșecul de a crede deplin. Din nefericire,

exemplele de credință autentică nu sunt foarte ușor de întâlnit, așa că, sub numele de „credință” (încredere), circulă de multe ori printre noi un fals, o copie. Credința îmbracă în mod curent trei forme principale: intelectuală (accepti niște afirmații), emoțională (te cucerește, te inspiră) și activă (te determină la acțiune concretă). Ultima formă a credinței este cel mai rar întâlnită. Ea presupune o încredere deplină în Dumnezeu, care alungă orice teamă și te face să crezi întotdeauna în planul Lui bun pentru tine.

Evenimentele Îi aparțin lui Dumnezeu. Când credința noastră începe să se amestece în evenimente și să chestioneze Providența: „Cum vei face aceasta sau aceea?”, am început să pierdem teren... (Samuel Rutherford)

Domnul Isus Însuși spunea că toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede! (Marcu 9,23) În situații nefericite, cel mai greu este să crezi în bunătatea planului lui Dumnezeu (mai ales dacă Dumnezeu tace). Însă exact aceasta este cheia! Să rămâi liniștit și convins că Dumnezeu este

de partea ta în mijlocul a tot ceea ce ți se întâmplă. Și, odată ce am ajuns în acest punct al analizei, știți cum merg lucrurile: încrederea e cu atât mai stabilă cu cât cunoașterea este mai bună.

„De aceea, să căutăm să cunoaștem pe Domnul!” (Osea 6,3)

Educația

într-un bol cu salată

ADRIAN MIHALCEA

Mărturisesc faptul că îmi plac legumele. În amestec, cei mai mulți le numesc salată. Când le privești, ai o imagine multicoloră – castraveți, roșii, ridichi, morcovi. Sarea rămâne invizibilă, dar necesară. Uneori, prefer să consum legumele crude, așezate pe categorii, într-o farfurie. Am două motive pentru aceasta: primul este slaba mea capacitate de selecție. Al doilea este faptul că suport mai greu dezamăgirile. N-aș vrea să înfig cu optimism furculița și să mă trezesc că am cules ceva la întâmplare. Nu mă pricep la salată, dar nu sunt cu totul ignorant. Așa că am să vă mai spun câte ceva despre ea.

Liceul din curtea grădiniței

Cu câțiva ani în urmă, am fost întrebat de cineva, care avea aceleași convingeri ca și mine: „Când desființați liceul?” Întrebarea m-a năucit, dar am replicat: „De ce să-l desființăm?” „Păi, la ce folosește?” Am încercat să caut, prin cufărul nu foarte vechi al existenței Liceului Teologic Adventist din București, un răspuns. Aș fi vrut foarte mult să-i vorbesc despre misiunea acestei școli, menite să ofere „o educație bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu”. Mi-am amintit însă experiența lui Peter Sacks, un jurnalist care a renunțat la această slujbă pentru catedră. Intrând într-o clasă a unui liceu de cartier, a avut un șoc pe care l-a descris astfel: „Am văzut tinere încercând din răpuzeri să arate ca niște fotomodele, cu păr voluminos și buze mari. Împrăștiati prin spate, stăteau băieții, având pe cap șepci cu cozorocul întors la spate. Erau cufundați în scaune și mă priveau țintă cu un aer de dispreț și plictiseală, ca și cum ar fi spus: 'Cui îi pasă unde ai lucrat, ce experiență ai și ce știi? Spune-ne ceva ca să ne amuzăm.'”¹

Curând, Sacks a înțeles că ceea ce se aștepta de la el era să-i distreze pe elevi, ținându-i ocupați fără să se plictisească. A hotărât totuși să fie un profesor adevărat, dar aceasta nu includea spectacolul. După un an de predare, a venit momentul să obțină definitivatul. Comisia de evaluare i-a arătat rezultatele sondajului completat de elevi. Ei scriseseră comentarii de genul: „Dă note mici”, „Este prea aspru”, „Nu este distractiv”. Peter Sacks știa că, dacă ar face orele de predare să semene cu timpul de joacă de la grădiniță, ar obține calificative excelente. Așa a și făcut, iar comisia l-a răsplătit pentru că a coborât standardele la un nivel submediocr.

Informație multă sau informație utilă?

A fost o vreme când ne lipsea informația. Acum suntem supra-saturați și adevărata noastră problemă nu mai este lipsa ei, ci transmiterea învățăturilor esențiale. O școală creștină există pentru a fi o citadelă a adevăratei educații în contrast cu educația „pe nedrept numită astfel” (1 Tim. 6,20). Educația nu este o salată din care iei ingrediente la întâmplare. Creierul nu este un bol în care cineva „toacă” bucăți de cunoștințe.

Printre atâtea cărți, trebuie să rămânem oameni ai Cărții. Chiar dacă, uneori, suntem considerați „nebuni pentru Hristos”, este de preferat așa, decât să fim idioți pentru nimeni. Mai bine să fim puțină „sare a pământului”

decât
niște
„legume”
amorse, fără gust.

Rapsodii de toamnă

Toamna este anotimpul roadelor, sursa inepuizabilă a legumelor pentru salată; dar este și începutul școlii, locul în care se scriu cele mai frumoase eseuri. Să lecturăm un fragment din cel al Victoriei: „O zi înnorată de septembrie... Era prima zi de școală și stropi mici de ploaie mă însoțeau în drumul

spre Liceul Teologic Adventist din București. Locul 'mi-a fost ales' prin repartitie computerizată; însă orice-ar fi urmat, nimic nu m-ar fi făcut să dau înapoi.

În primele două săptămâni din viața mea departe de casă, nu înțelegeam realitatea în care mă aflam, datorită euforiei de a merge singură prin viață.

Noua realitate avea două aspecte importante: religia și nivelul ridi-

din gimnaziu. Trebuia să mă conving că pot să învăț foarte bine și să fiu, astfel, o bucurie pentru părinți. Nu știam că, în această provocare, Dumnezeu urma să mă ajute. În timp ce colegii mei reușeau la școală, eu începusem să-mi pun întrebări despre Dumnezeu. Deși știam că există un singur Dumnezeu, odată, rugându-mă, L-am întrebat: 'Doamne, care Dumnezeu este adevărat? Tu sau Cel în care cred elevii de aici?' Aveam sentimentul că El este un tiran care mă pedepsește prin rezultatele de la școală.

Dar am început să studiez Biblia și să mă rog, cum făceau în fiecare dimineață colegele mele de cameră.

Curând, s-au văzut și rezultatele: Dumnezeu mi-a dat înțelepciune, am 'crescut' și m-am împrietenit cu colegii. Eram alături în toate clipele grele și ne bucuram împreună prin rugăciuni de ajutor și de mulțumire.

Astfel, locul în care la început nu-mi găseam echilibrul, a devenit o punte spre împlinirea aspirațiilor cu care am pornit la Liceul Adventist din București și o încununare cu experiențe pe care Dumnezeu mi le-a rezervat. Ele îmi sunt temelia de neclintit pentru următoarele provocări."

Minte lipsă sau minte goală?

Pentru cei care preferă mixturile gastronomice, ardeiul este o legumă foarte atractivă. Nu este recomandat doar pentru salate. Dacă punem în el orez, ceapă, verdeață și ciuperci se cheamă ardei umplut. Dar, dacă punem împreună dezordine, gălăgie, lipsă de interes, avem cumva ore pline de conținut? La această întrebare ne răspunde Olga,

elevă a unui liceu din București. S-a înscris acolo pentru că a citit pe internet că este cel mai bun. După un an și jumătate, mi-a cerut să-i aprob transferul la Liceul Adventist „Ștefan Deme-trescu”. Uimit, am întrebat-o: „De ce?” Iată ce mi-a răspuns: „Când am venit în București, nivelul cunoștințelor mele era mai înalt decât cel al unei colege care învăța în școala dumneavoastră. Acum, nivelul cunoștințelor ei este mai înalt decât al meu. Apoi, tipul de educație pe care îl oferiți creează relații frumoase între colegi. În școala mea aud cuvinte și expresii care mă fac să roșesc și nu mai vreau 'murdării'. În al treilea rând, doresc să fiu în mijlocul unor tineri care știu ce vor de la viață. Când am anunțat că voi pleca la o altă școală – și am spus unde – o profesoară mi-a zis: 'Nu ești întreagă la minte!' Am zămbit, considerând că a vrut să spună: 'Întrucât mintea ta nu este întreagă, du-te și umple-o în altă școală!'”

Preferințe gastronomice versus preferințe educaționale

Iarna aduce o serie de probleme. Printre ele și creșterea prețului legumelor. Există și alternative ieftine pentru a cheltui banii pe care nu-i avem cum-părând produse care nu ne trebuie. Un lucru pare cert: gusturile nu se discută. Unii preferă mâncare gătită, alții semi-preparate. Aspiranții la o viață sănătoasă adoră fructele, cerealele, legumele. Le consumă pe categorii sau sub formă de salate. Dacă ce nimereste furculița lor la întâmplare nu-i dezamăgește, înseamnă că salata este o alegere bună. Însă nu sunt sigur că lucrurile stau la fel și în ceea ce privește educația. De aceea mă întreb dacă următorul amestec: puțin evoluționism, un pic de ocultism, câțiva sâmburi de îndoială, totul garnisit cu distracție și relativism, amestec prezent în aproape toate școlile, este destul de gustos pentru copiii noștri. Mă tem că ei nu au suficientă capacitate de selecție și înghit la întâmplare ce li se pune în bol. Deși îmi plac salatele, nu bănuiam că ele sunt atât de periculoase. Pentru educație cel puțin... Bine că m-au avertizat Victoria și Olga. Ele le-au gustat. Fără sare... Fără „sarea pământului”... Și nu le-a plăcut!

¹ John Podhoretz, „Id TV: On MTV It's Always Spring Break”, National Review, 23 octombrie 2000, p. 33, 34.

CULT, CULTURĂ, FAMILIE

ROMULUS CHELBEGEAN

Trei cuvinte mari, dar modeste, care ne definesc existența fără a face prea mare caz din asta. Religia se referă la relația ta cu Dumnezeu. Cultura îți oferă simțămîntul apartenenței de grup. Familia le îmbrățișează pe ambele la nivel intim, personal: aduce în sufletul tău Divinitatea îmbrăcată într-o formă de dragoste generată de locul, timpul și mediul social ales de vremuri, de împrejurări sau de opțiunea expresă a celor ce trăiesc sub același acoperiș.

Fiind născut în familia tipică unui pastor adventist din București în timpul comunismului, în primii patruzeci de ani de viață nu mi-a trecut niciodată prin cap că aparțin unei biserici internaționale, n-am avut nici o idee care sunt implicațiile faptului că am avut un tată respectabil, o mamă creștină și o soră iubitoare și n-am realizat nicidecum ce înseamnă să fii român. Descoperirea valențelor acestor trei dimensiuni umane – *religie, cultură și familie* – a început doar când s-au deschis granițele, am căpătat un pașaport și vreo câteva vize și am avut posibilitatea să călătoresc.

Ceea ce nu știam atunci este că cele trei cuvinte-cheie care fac axa discuției noastre curente sunt ca trei brazi crescuți din aceeași rădăcină. Rădăcina lingvistică a celor trei este verbul latin *colere* – a planta, a cultiva (pământul), a avea grijă de ceea ce este viu (o grădină) și de care ești conștient că depinde viața ta, a fi devotat procesului de creștere și dezvoltare al unui ecosistem de continuitatea căruia te simți responsabil. Ca

cititor al Bibliei, în mod natural gândul te duce direct la origini: Dumnezeu, omul și Edenul.

Ai perfectă dreptate, pentru că cele trei tulpini dezvoltate din verbul cultivării sunt *cult, cultură și familie*.

Îți mai aduci aminte de ultima oară când ai fost numit „sectant” sau membru al unui „cult”? Poate pentru că nu știam prea bine la vremea aceea implicațiile noțiunii de cult, în perioada comunistă Biserica Adventistă și-a însușit de bunăvoie și nesilită de nimeni acest nume. *Cultura* (din latinul *cultus*) este într-adevăr o formă de devoțiune de natură religioasă, mai puțin „ortodoxă”, neobișnită, ieșită din comun, posibil extremistă, cultivată față de o persoană. O altă aplicație încă vie la care te poți gândi este cultul personalității.

Cultura, pe de altă parte, este trăirea deliberată, menținerea intenționată, cultivarea cu dragoste a unui mod de a fi – de a percepe realitatea, de a gândi, de a simți, de a acționa – considerat special, unic, vital perpetuării caracteristicilor unui grup social dezvoltat în cadrul unor anume coordonate istorico-geografice. Care sunt primele cuvinte pe care le asociază în mod automat cu „a fi român”? Grâne aurii și miros de fân? *Miorița* și *Baltagul*? Eminescu și Creangă? Dunărea și Carpații? „Nu știu alții cum sunt...”, dar eu n-am descoperit că aparțin unei anume culturi până când n-am ieșit din București să văd restul țării, până când n-am învățat o limba străină, până când n-am vizitat primele țări europene și, mai ales, până ce n-am trecut oceanul și am zăbovit o vreme printre străini.

Prin peregrinările tale din ultima vreme, ți s-a pus vreodată întrebarea dureroasă: De unde ești, măi frate? De unde te tragi? Nu cumva ai răspuns: Păi, m-am născut la..., m-am căsătorit la..., și apoi ne-am mutat la... . Am trăit câțiva ani în... și, pentru bătrânețe, plănuim să ne retragem la... .

A treia și ultima semnificație a latinului *cultus* este *familie*: a trăi, a locui, a-ți întemeia un cămin, a-ți zidi o gospodărie, a te obișnui într-un loc, a prinde rădăcini emoționale într-un anume spațiu spiritual, a te împământenii, a te familiariza.

Te-ai gândit vreodată câte călătorii și mutări, migrări, emigrări și imigrări, dezrădăcinări și replantări umane, într-un cuvânt, schimbări de *cultus* – religie, cultură și familie – sunt relateate în Scriptură, ca parte a istoriei sacre? Probabil că acum, când și noi, românii, putem gusta pâinea dulce-amară a șederii printre străini, e timpul cel mai bun să recitim Biblia prin prisma culturală.

Pentru un timp, pagina aceasta va fi rezervată unei astfel de viziuni, încercând să răspundă la întrebările legate de modul în care cultura sau schimbarea culturii prin imigrare sau datorită globalizării influențează viața ta de familie și modul tău de închinare. Ai o reacție, o întrebare, o sugestie, un comentariu sau o experiență de împărtășit pe această temă? Scrie-ne la curierul.familiei@gmail.com

Dintr-o regretabilă eroare, în nr. din luna ianuarie al revistei *Curierul Adventist*, în articolul „Familia creștină românească în mileniul globalizării” a apărut: „... Probabil că noi avem încă imaginea idilică a formulei: soț, soție și doi până la cinci copii.” Corect este „... imaginea idilică a formulei: soț, soție și 2,5 copii.” Ne cerem scuze atât față de cititori, cât și față de autor.

Relațiile oficiale și misiunea

DRAGOȘ MUȘAT

Experiența copilăriei te poate marca pentru toată viața, păstrând amintiri ce-ți influențează deciziile. Îmi amintesc când într-un Sabat în biserică în care am crescut s-a făcut un anunț ciudat și greu de acceptat pentru mintea mea de copil: „... După-amiază va veni primarul la biserică noastră...”

Am crescut spunându-mi-se că nu e bine să ai relații cu cei care conduc instituțiile statului. Mult mai târziu, am înțeles câteva lucruri pe care vreau să vi le împărtășesc.

A. ÎNSĂRCINAREA DIVINĂ

– „Rugați-vă pentru conducători”
(Romani 14,1-6)

Este datoria creștinilor să îi respecte pe cei îngăduiți de Dumnezeu în anumite funcții și să îi ajute să-și îndeplinească datoria. Creștinul trebuie să fie un model de supunere, să dovedească spirit civic, să militeze pentru drepturile minorităților, dar și să dea dovadă de integritate. Înaintașii noștri stau mărturie în acest sens. Cum ar fi arătat Cartea sfântă fără modele ca: Estera, Iosif sau Daniel? Există însă o limită așezată de Biblie (Fapte 4,19): ascultarea de Dumnezeu are prioritate atunci când cerințele umane intră în conflict cu ceea ce spune El.

Aici descoperim unul dintre rolurile Departamentului Relații oficiale și Libertate religioasă, acela de a le arăta reprezentanților autorităților, de la orice nivel, care este voia lui Dumnezeu. Astfel, noi creăm o imagine a bisericii corectă și pozitivă, găsind căi de comunicare cu cei care ne conduc.

B. CONDUCĂTORII SUNT

OAMENI care au nevoie de Dumnezeu și de mântuire

Cei aflați în poziții înalte au nevoie de oameni sinceri care să îi sfătuiască, să le vorbească despre viitor și despre Dumnezeu. Ce ar fi făcut Nebucadnețar sau Darius Medul fără sfatul lui Daniel? Câți oameni ar fi pierit dacă Iosif nu ar fi prevestit anii de foamete și nu ar fi administrat recoltele?

Aceasta este și misiunea noastră: să lucrăm și să le vorbim despre rolul lor în planul lui Dumnezeu și despre responsabilitățile ce decurg de aici.

APĂRAREA LIBERTĂȚII

„Studiind Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Sale și deprinzându-se lecțiile slujirii pline de credincioșie, se vor ridica în adunările legislative, în sălile de judecată sau în curțile regale bărbați ce vor sta ca martori ai Împăratului împăraților.” (*Educație*, p. 262)

Dumnezeu are nevoie de oameni care să-i fie martori în momentele încrâncenate ale istoriei. Ellen White s-a împotrivit sclaviei și a transmis un mesaj clar în favoarea libertății și a drepturilor omului. Ea nu a ezitat să vorbească în cadrul adunărilor religioase care promovau libertatea de conștiință și a căutat să influențeze opinia publică vorbind în acord cu Scriptura despre separarea Bisericii de Stat.

Biserica Adventistă, prin Departamentul Relații oficiale și Libertate religioasă, urmează direcția indicată de întemeie-

torii ei. Astfel, în acest timp de liniște, în care vânturile sunt încă ținute, nu ar trebui să evităm să vorbim în mod deschis, împotriva oricărui abuz în acest domeniu. Cu tact și amabilitate, dar cu fermitate, acestor lucruri trebuie să li se spună pe nume și trebuie, pe cât posibil, să fie prevenite. Când însă evenimentele finale vor avea loc, limitarea libertății va transmite un mesaj de speranță și nu de disperare, pentru că Domnul nostru se va întoarce.

C. METODE DE LUCRU

1. O viață de creștin autentică, trăită fără compromisuri și cu integritate față de Dumnezeu și oameni, va fi cea mai bună imagine a bisericii locale. A fi creștin înseamnă a fi un cetățean onest, sprijinind inițiativele bune și influențând deciziile prolibertate.

2. Crearea de evenimente, cum ar fi: Ziua porților deschise, servicii divine de apreciere pentru care merită lucrul acesta, zilele speciale instituite de societate etc.

3. Evocarea celor care au luptat pentru apărarea drepturilor religioase.

4. Simpozioane, mese rotunde, luări de poziție și chiar apelarea la instanțele civile atunci când ne sunt încălcate drepturile.

În concluzie, apărarea libertății religioase este o parte a misiunii Bisericii noastre, iar în îndeplinirea ei să nu uităm sfatul apostolului Pavel din Filipeni 4,8: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească.”

Mai credem în reforma sănătății?

ELENA PRIDIE

Recent, două pasaje din Spiritul Profetic mi-au atras atenția: „În timp ce [Satana] apare înaintea fiilor oamenilor ca un mare medic ce le poate vindeca toate bolile, el va aduce boală și dezastru, până acolo încât orașele dens populate să fie aduse în stare de ruină și paragină.”¹

„Cuvântul lui Dumnezeu declară că Satana va face minuni. El îi va îmbolnăvi pe oameni, iar apoi va îndepărta deodată puterea satanică de la ei. Atunci, ei vor arăta ca și când ar fi vindecați. Aceste lucrări de vindecare aparentă îi vor pune la grea încercare pe adventiștii de ziua a șaptea.”²

scump, chiar cu propria viață. Tot mai mulți gânditori, preocupați în mod onest de starea de sănătate a omenirii, încep să pună serios sub semnul întrebării reglementările cărora trebuie să se supună în cadrul acestui sistem. Asistăm de fapt, de mai bine de un secol, la înlocuirea vindecării cu un sistem de management al bolii în cadrul căruia doar simptomele sunt tratate, un sistem în care este prioritar profitul, și nu vindecarea bolii în sine. Deși marea majoritate a bolilor pot fi prevenite și tratate printr-un stil de viață sănătos, aceste soluții nu sunt promovate, pentru că ele nu aduc bani. Pe de altă parte, media stârnește zilnic panică,

este mult mai profitabil să inventeze boli, iar după aceea să vândă produse pentru a le trata. Însă, în acest joc sinistru, oamenii doar „arată ca și când ar fi vindecați”, ei nu sunt vindecați cu adevărat, ci, pentru o vreme, simptomele bolii sunt mascate, pentru ca apoi să apară iarăși, fiindcă este avantajos ca la scurt timp ei să fie din nou „pacienți”. Ce spunea pasajul nostru? „Cuvântul lui Dumnezeu declară că Satana va face minuni. El îi va îmbolnăvi pe oameni, iar apoi va îndepărta deodată puterea satanică de la ei. Atunci, ei vor arăta ca și când ar fi vindecați.”

Este oare posibil ca cel care își arogă rolul de „mare medic” ce poate

„Aerul curat, lumina soarelui, cumpătarea, odihna, exercițiul fizic, alimentația corespunzătoare,

Sunt pasaje care transcriu starea de lucruri din zilele noastre. Ele se referă, desigur, la spiritismul care îi prinde în cursă pe mulți. Însă pasajul al doilea pare că ne descoperă și o altă tactică a vrăjmașului, ticlăuită viclean. Ultima afirmație ne surprinde chiar: „Aceste lucrări de vindecare aparentă îi vor pune la grea încercare pe adventiștii de ziua a șaptea.” Despre ce fel de încercare este oare vorba?

Suntem uimiți de transformările care se petrec continuu în cadrul sistemului medical din lume. Oamenii sunt consternați, buimăciți, înșelați și, nu de puține ori, plătesc

dorind a ne convinge cât de „bolnavi” suntem. Astfel, în lumina pasajelor de mai sus, putem spune că Satana speculează aproape orice trăire umană, orice simptom intervenit, inventează un nume pentru respectiva trăire, pe care o numește „boală”, și, imediat după aceea, are grijă ca tot el să sară în ajutor cu remediul, căruia îi dă diferite nume: medicament, vaccin, intervenții diverse, toate, desigur, în cadrul sistemului medical întronat. Deși la început medicamentele au fost intenționate pentru a trata, cu bună-credință, boli necruțătoare, precum malaria sau infecțiile, sistemul a realizat că

vindeca orice să lucreze tocmai prin aceia care sunt rânduiți să se ocupe de sănătatea oamenilor? Personal cred că da și, tocmai de aceea, consider pasajul citat atât de actual. Oare nu a făcut el la fel și pe plan religios? În planul sănătății are enorm de câștigat, chiar viața noastră.

Să fiu bine înțelesă. Nu punem sub semnul întrebării ceea ce este util, vital și onest în cadrul sistemului medical existent. Ce ne-am face fără sălile de operații, fără medicii și asistentele conștiincioase care, nu de puține ori, ne salvează viața. Nu negăm necesitatea anumitor medicamente sau a unor intervenții

specifice. Nu suntem oameni înguști. Dar nu putem să ne lăsăm înșelați de marele amăgitor. Avem datoria de a da ascultare adevăratului Mare Medic, Domnului Isus Hristos. Avem atâtea avertizări.

„Aceste lucrări de vindecare aparentă îi vor pune la grea încercare pe adventiștii de ziua a șaptea.”

De ce pe adventiști? Pentru că ei au ceea ce ceilalți oameni nu au, și anume ceea ce Ellen White numea reforma sănătății, ale cărei principii au constituit o adevărată comoară pentru biserica noastră. Noi trebuie să facem deosebire între ce este fals și ce este autentic.

„Reforma sănătății este o ramură a marii lucrări care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului. Este la fel de strâns legată de a treia solie îngerească cum este brațul legat de trup. Legea celor Zece Porunci a fost privită cu ușurință de mulți... Oamenii nu pot să calce legile naturale prin îngăduirea apetitului stricat și a pasiunilor josnice fără a călca și Legea lui Dumnezeu. Tocmai de aceea, El a rânduit ca lumina reformei sănătății

Mai credem și mai trăim noi principiile reformei sănătății? Nu cumva mult prea mulți din rândurile noastre cad pradă înșelăciunilor aceluia care se dă drept „mare medic” și devin consumatori permanenți ai „remediilor” lui? Tactica are drept scop de a prelua pe deplin controlul asupra lor. Dar ei nu sunt conștienți de aceasta.

„Dumnezeu a stabilit legi care ne guvernează organismul..., legi... sfinte. Pentru orice încălcare a acestora, mai devreme sau mai târziu, pedeapsa va veni. Majoritatea bolilor de care a suferit și încă mai suferă familia umană au luat naștere prin neluarea în seamă de către oameni a legilor organismului lor.”⁴

„Singura nădejde pentru mai bine este ca oamenilor să le fie făcute cunoscute principiile corecte de viațuire. Medicii trebuie să-i învețe pe oameni că puterea de refacere nu se află în medicamente, ci în natură. Boala este un efort al naturii de a elibera organismul de relele care rezultă din călcarea legilor sănătății. În caz de boală, trebuie lămurită cauza. Condițiile nesănătoase trebuie schimbate, obiceiurile rele îndrep-

„... Obiceiurile corecte practicate inteligent și cu perseverență vor îndepărta cauza bolii și nu va fi nevoie să se recurgă la medicamente puternice.”⁷

Avem nu doar favoarea, ci și datoria de a vesti aceste principii. „Noi trebuie să-i învățăm și pe alții să-și păstreze și să-și redobândească sănătatea... Însăși esența Evangheliei este restaurarea, refacerea.”⁸

„Faceți uz de remediile pe care le-a prevăzut Dumnezeu. (...) Este mai comod să folosești medicamente decât remedii naturale.”⁹

„Prima noastră datorie față de Dumnezeu, față de noi înșine și față de semenii noștri este să ascultăm de legile lui Dumnezeu. Între acestea sunt cuprinse și legile sănătății.”¹⁰

Având în vedere că viața noastră este ținută de atacurile lui Satana, personal cred că, în cadrul evenimentelor sfârșitului, aceste lucruri vor fi foarte mult implicate.

Mai credem în reforma sănătății? La ce mijloace recurgem pentru prevenirea și tratarea bolii? Domnul Isus este singurul Mare Medic care ne poate vindeca. Încrederea deplină în

folosirea apei și încrederea în puterea divină – acestea sunt adevăratele remedii.”¹¹

să strălucească asupra noastră, ca să ne dăm seama de păcătoșenia călcării legilor pe care El le-a întocmit în ființa noastră.”³

„Încercare” pentru adventiștii de ziua a șaptea?

Ce este o încercare? Este o tentativă de a ne îndepărta sau despărți de Dumnezeu și de ceea ce El a pregătit pentru binele nostru. Este neglijarea sau chiar uitarea principiilor reformei sănătății un pericol pentru poporul lui Dumnezeu? O încercare chiar? Cu siguranță că da. De aceea, solul Domnului tremura pentru poporul său.

tate. Atunci, natura trebuie ajutată în efortul ei de a îndepărta necurățiile și a restabili în organism condițiile bune.”⁵

„Oamenii trebuie învățați că medicamentele nu vindecă. Este adevărat că uneori ele asigură o ușurare de moment și pacienții cred că au fost vindecați, ca urmare a folosirii lor. Sănătatea este restabilită nu din cauza medicamentului. În majoritatea cazurilor, medicamentul doar schimbă forma și localizarea bolii. Adeseori, efectul otrăvii pare a fi învins pentru un timp, dar rezultatele ei rămân în organism și produc un mare rău cândva, mai târziu.”⁶

El și folosirea adevăratelor remedii pentru vindecare sunt mijloacele cele mai sigure pentru sănătatea noastră. Să mergem doar la El!

¹ Ellen White, *Tragedia veacurilor*, p. 589, orig.

² Idem, *God cares*, p. 144.

³ Idem, *Sfaturi pentru sănătate*, p. 22.

⁴ Idem, *Dietă și hrană*, p. 19.

⁵ Idem, *Divina vindecare*, p. 127.

⁶ Ibidem, p. 126.

⁷ Ellen White, *Lucrarea misionară medicală*, p. 222.

⁸ Idem, *Sfaturi pentru sănătate*, p. 31, 32.

⁹ Idem, *Healthful living*, p. 247

¹⁰ Idem, *Sfaturi pentru sănătate*, p. 25.

¹¹ Idem, *Divina vindecare*, p. 106.

continuare de la pagina 13

tinația paradisiacă a acestui popor advent este prevăzută de jurământul lui Dumnezeu. În acest jurământ nu se va schimba nimic, el este vocea lui Dumnezeu Tatăl, sângele lui Iisus Hristos Domnul și pecetea lucrării Duhului Sfânt.

Când iartă sau chiar și atunci când pedepsește, Dumnezeu nu face uz de schimbare, ci El își întărește jurământul, face uz de o abundentă iubire dumnezeiască. El a jurat și ce a jurat rămâne. Dragi călători împreună cu mine spre lumile lui Dumnezeu, visul nostru este zidit în jurământul lui Dumnezeu. Din acest motiv, descurajarea și întoarcerea la faptele nepocăinței sunt biruite.

Poporul acesta, al acestui Dumnezeu

Ultimul aspect dogmatic al acestei scrisori născute dintr-o rugă are în vedere identitatea și identificarea obștii care stă între viață și moarte, între da și nu, între vino sau pleacă.

„... Dacă Tu vei pierde pe **poporul acesta** [...], atunci popoarele care au auzit de numele Tău vor zice: 'Domnul n-a putut duce pe **poporul acesta**...'” Poporul iudeu era **poporul acesta**, al acestui Dumnezeu în fața căruia stătea Moise. Și totuși, reacțiile lui au fost atât de neașteptate și de neprevăzute, încât Dumnezeu a fost silit să ia o hotărâre: câte un an pentru fiecare zi... Patruzeci de ani veți mărșălui în incertitudine și istovire.

„Când Moise i-a făcut cunoscută poporului hotărârea dumnezeiască, furia s-a schimbat în jale.” (Idem, „Patriarhi și profeți”, p. 396) Ar fi dorit să facă ce spune Dumnezeu și chiar au făcut... Însă a face ce zice Dumnezeu altădată decât atunci când zice este o mare neascultare, este o rebeliune declarată.

Poporul advent este **poporul acesta**, al acestui Dumnezeu în fața căruia stă Iisus Hristos. Poporul acesta, nu trebuie să-și schimbe furia în jale. El trebuie să-și schimbe auzirea în ascultare, declarațiile în fapte, plictiseala în entuziasm. Poporul acesta, al acestui Dumnezeu, nu repetă istorii, ci, prin el, Dumnezeu scrie concluziile la istoria planetei Pământ și tot Dumnezeu declară, prin acest popor, deznoământul Planului de Mântuire. Fețele celor ce alcătuiesc acest popor „... strălucesc acum de uimire, credință și iubire. Glasurile lor se înalță într-un cântec de biru-

ință: 'Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește nicio dată în nevoi. De aceea, nu ne temem chiar dacă s-ar zgudui pământul...'” (Idem, „Tragedia veacurilor”, p. 559) Aceasta trebuie să fie reacția acestui popor în ziua arătării în slavă a Marelui nostru Mântuitor.

Existența poporului lui Dumnezeu apare în ruga lui Moise ca un element dogmatic, ceva ce nu poate fi supus schimbării. Superior, dar întruchipând aceeași scenă, în Rugăciunea domnească a lui Hristos din Ioan 17, precum și în mijlocirea lui Iisus Hristos în Sanctuarul ceresc, elementele dogmatice de existență ale acestui popor, al acestui Dumnezeu abundă. Dumnezeu nu va schimba nimic. Cu cei ce vor și cu cei ce simt că onoarea Tatălui lor îi obligă, Dumnezeu va trece Chivotul în Țara Făgăduințelor Lui.

Dragă cititorule,

Cu toate că anul încă este nou, zilele se grăbesc spre capăt de săptămână, spre capăt de lună, spre capăt de an și spre capăt de istorie. Tu ești din poporul acesta, al acestui Dumnezeu. Tu, tu cu el și cu mine, noi, noi cei în care restaurarea chipului lui Dumnezeu stă să se desăvârșească. Dragi tineri, lăsați ca adrenalina și forța hormonală să se dezlănțuie în favoarea pocăinței și în slujba lui Dumnezeu. Hristos are mare încredere în voi. Dragi vârstnici, lăsați ca înțelepciunea și experiența să scape de sub controlul vostru și, stăpâniți de Duhul Sfânt, să pășiți în valurile tulburi ale ultimului Iordan. Aceasta era valoarea dogmatică a rugăciunii lui Moise și aceasta este marea rugăciune de mijlocire a lui Hristos în ceruri.

Noi nu stăm sub ordinul lumii și nici sub ordinul întâmplării, noi stăm sub ordinul atotputerniciei lui Dumnezeu, stăm sub ordinul onoarei lui Dumnezeu și stăm sub ordinul jurământului lui Dumnezeu; noi stăm sub ordinul că suntem **acest popor**, al acestui Dumnezeu. Datorită acestui lucru, ceea ce vrea Dumnezeu să fim are valoare absolut dogmatică... Nu se va schimba nimic!

bucuria în slujire

LILIANA RADU

Domnul Isus venise dis-de-dimineață la Templu și tot norodul s-a strâns să-L asculte (Ioan 8,1-11); deodată se face zarvă – niște cărturari și farisei aduc o femeie tânără acuzată de preacurvie. Au târât-o în mijloc și au spus lucrul acesta. Pe bărbatul cu care păcătuisese nu l-au adus. De ce? Femeia era o victimă colaterală, ținta mai-marilor fiind, de fapt, Isus. Ei au venit cu femeia păcătoasă ca să fie judecată, dar, de fapt, doreau să-L acuze pe Isus. Acuzata, Maria Magdalena, fusese sedusă chiar de unul dintre evlavioșii farisei. Șansa femeii a fost că Isus venise să-i salveze și să-i mântuiască pe toți cei pierduți și lipsiți de apărare.

După ce scrie pe nisip păcatele acuzatorilor, Domnul spune: „... cine este fără păcat să arunce primul cu piatra.” Toți justițiarii au plecat rușinați.

Cu această întâmplare dezolantă începe și istoria Martei – Maria Magdalena este sora ei bună. Domnul o salvase pe Maria, o iertase, dar lumea continua să vorbească. Oamenii sunt foarte grăbiți să condamne păcatul altora și poporul lui Dumnezeu nu face excepție, din nefericire.

Natura umană este ca miriștea. E nevoie doar de o scânteie ca să ia foc.

Nu a fost ușor pentru Marta să audă aluzii, cum că unii stau în casă cu demonizații... Ce dacă Isus o eliberase pe sora ei de demoni, le rămânea „faima”...

Betania era destul de aproape de Ierusalim și la Marta ajungeau

repede multe zvonuri, mai ales că era cunoscută. Ea n-ar fi vrut să le audă, dar unii sunt atât de hotărâți să te otrăvească... Chiar când te văd că nu savurezi deloc bârfele, ei continuă să ți le toarne.

Marta avusese parte de multe întâmplări nefericite în viață. Copii fiind, se crescuseră unul pe celălalt, ca orfanii. În Luca 10,38-42, Marta reacționează nepotrivit, dar Isus a atenuat cu multă delicatețe ieșirea ei. El i-a îndreptat atenția către adevăratele priorități și valori. Că Marta era o gazdă desăvârșită se vede din faptul că, Isus Se simțea mai bine în casa lor decât oriunde altundeva. De ce oare? Acolo nu erau prejudecăți, nici bârfe, nici intrigi. Se spunea lucrurilor pe nume, dar era pace, liniște, bucurie și dragoste, iar Marta era campioana slujirii dezinteresate.

Însă, într-o zi, bucuria s-a stins. Lazăr, fratele lor, s-a îmbolnăvit (Ioan 11,1-46). Au trimis vorbă la cel mai bun prieten, la Isus, să vină de urgență, dar Domnul a întârziat și Lazăr a murit. Cea mai mare tragedie a lovit din nou. Dacă nu are cine să te ajute, ești disperat sau te resemnezi. Isus putea să împiedice tragedia. De ce nu a venit la timp? Însmormântarea avusese loc deja de patru zile și veniseră mulți iudei să le mângâie pe cele două surori.

Dintr-odată, s-a făcut agitație și lumea a început să pronunțe cel mai plăcut, cel mai dorit și mai plin de speranță nume: „Isus! Vine Isus!”

Când a auzit că vine Isus, Marta I-a ieșit înainte. Acum era rândul ei să-L mustre, dar o face exact cum o

făcuse El, cu dragoste și cu lacrimi: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu. Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” (Ioan 11,21.22)

Deși era fericită că a venit Isus, Marta nu se aștepta să se întâmple atunci, acolo, cu fratele ei, cea mai mare minune făcută vreodată! Isus i-a zis: „Fratele tău va învia.”

Marta credea în înviere, în învierea de la sfârșit. Ca să nu fie dubii, Isus continuă: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi... Crezi lucrul acesta?” „Da, Doamne, i-a zis ea, cred...” Iată de unde vin curăția, hărnicia, slujirea ei dezinteresată și bucuria. Isus l-a înviat pe Lazăr și lucrul acesta a avut un mare răsunet.

O întâlnim pe Marta, nu peste multă vreme, în casa lui Simon, fariseul pe care Isus îl vindecase de lepră. Dorise să „plătească” vindecarea cu un ospăț pe cînste pentru Isus și ucenici. Și, pentru notorietate, îl chemase și pe Lazăr care fusese înviat. Deși nu fusese invitată la ospăț, a venit și Maria Magdalena cu prețiosul ei vas de alabastru pe care l-a spart, iar mirul de nard curat a fost turnat pe capul lui Isus.

Trei frați, trei minuni. Maria, o tânără eliberată din sclavia demonilor. Lazăr, înviat din morți, și Marta, organizatoare de evenimente, o gospodină perfectă. Isus, prin exemplul Său de slujire și dăruire dezinteresată devine molipsitor și roadele se arată din abundență. Marta demonstrează din plin acest adevăr.

Accesul persoanelor cu handicap în clădirea bisericii

Având în vedere semnalările din bisericile noastre, prezentăm aici prevederile Legii nr. 448/2006 republicată și actualizată privind protecția și promovarea persoanelor cu handicap, cap. III, la art. 31, punctul 4, stipulează: „În vederea asigurării serviciilor sociale necesare persoanelor cu handicap, autoritățile publice (instituții, biserici etc.) au obligația să creeze condiții de acces pentru toate tipurile de servicii corespunzătoare nevoilor individuale ale persoanelor cu handicap”, iar art. 62 din aceeași lege prevede: „Clădirile de utilitate publică vor fi adaptate conform prevederilor legale în domeniu, astfel încât să permită accesul neîngrădit al persoanelor cu handicap.” Față de cele prezentate mai sus, se impune informarea tuturor factorilor responsabili care au în domeniul de activitate atât administrarea clădirilor, cât și buna desfășurare a activităților cu persoanele ce vin să se închine în aceste clădiri.

(Gheorghe Panait, consilier juridic/ Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea)

„Conduși de El” în Republica Moldova

În perioada 3-9 ianuarie 2010, s-a desfășurat în opt localități din Republica Moldova proiectul „Conduși de El”, realizat de elevii Școlii de Lideri din regiunea Transilvania de Sud.

Cei 35 de participanți, membri ai Școlii de Lideri Transilvania Sud și mentorii lor au organizat în opt localități de pe întregul teritoriu al Republicii Moldova (Ungheni, Bălți, Sângerei Noi, Logănești, Hâncești, Chișinău, Colibași, Cahul) Școli Biblice de Vacanță și tabere de instruire pentru instructorii de licurici și exploratori, pe principiul că cea mai bună metodă de a-ți însuși cunoștințele este de a le împărtăși cu alții.

Cele opt tabere de instruire s-au încheiat cu ceremonii speciale de investitură, în cadrul cărora cei care toată săptămâna au descoperit frumusețea și implicațiile lucrului cu copiii și-au luat angajamentul de a lucra cu și pentru ei, oferind mai departe tot ceea ce au primit.

(Cristina Neagu/ Departamentul de Tineret)

Mesajul speranței pe unde ultrascurte

Deschiderea unei stații locale de radio, care să transmită emisiunile postului Vocea Speranței, a avut loc după aproape 20 de ani, îndeplinind astfel visurile și rugăciunile multor prieteni ai radioului creștin din Iași. Situată în localitatea Rădăuți, la doar 8 km de municipiul Iași, stația emite zilnic pe frecvența 1485 KHz AM.

Acesta este a noua stație radio de pe teritoriul Conferinței Moldova, după ce la începutul lunii decembrie a fost

pusă în funcțiune stația radio din Matca, județul Galați.

(Ștefan Ropotică / AARC Moldova)

Școala Biblică de Vacanță în Ștorobăneasa și Rădoiești

O echipă de 10 tineri de la Biserica Adventistă Emaus, Madrid, a venit în România printr-un program de cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu. Misiunea lor a fost să susțină două Școli Biblice de Vacanță în localitățile: Ștorobăneasa și Rădoiești, ambele în județul Teleorman. Împrejurările i-au determinat să extindă programul în alte două destinații: Spitalul orașenesc, secția de pediatrie, și Casa de Copii din Roșiori-de-Vede. Experiențele providențiale i-au însoțit permanent. Inspectoratul Școlar Județean le-a pus la dispoziție un microbuz pentru deplasări. Participarea numeroasă a copiilor i-a stimulat și i-a încurajat să lucreze cu spor în cele patru Școli Biblice de Vacanță desfășurate zilnic. La programul de încheiere a Școlii Biblice de Vacanță, au venit părinți și rudele copiilor, dornici să-i vadă cum spun poezii și cântă spre slava lui Dumnezeu. Domnul să îi binecuvânteze pe copiii Săi și pe tinerii care au condus programul!

(Ionel Unteșu, pastor Conferința Oltenia)

Interviu cu trezorerierul Bisericii Adventiste mondiale, Robert Lemon

Realizat de Ansel Oliver, editor la Adventist News Network
Trezorerul Bisericii Adventiste mondiale, Robert Lemon, a acordat Agenției Adventist News Network un interviu cu privire la finanțele bisericii. El a vorbit despre elementele importante ale bugetului și creșterea susținerii din partea țărilor în curs de dezvoltare. În cele ce urmează, sunt prezentate câteva secvențe din interviu:

An nou, buget nou – R. Lemon, despre cheltuirea a 150 de milioane de dolari în timpul recesiunii

Prin aprobarea unui buget de 151,3 milioane de dolari pentru acest an, liderii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea continuă să acorde o atenție deosebită misiunii. În acest an, biserica va cheltui aproximativ 124 de milioane de dolari pentru misiune și susținerea misionarilor.

Din fiecare dolar din zecime, aproximativ 2% este alocat Conferinței Generale. Acesta reprezintă un buget de 36 de

milioane de dolari, dar contabilii spun că, în ultimii ani, Conferința Generală a folosit cu 6 milioane mai puțin, fondurile suplimentare fiind utilizate în câmp.

Alte cheltuieli substanțiale includ 5,5 milioane de dolari pentru revista *Adventist World* și 3,7 milioane de dolari pentru Hope Channel. Sume mai mici au fost alocate pentru întreținerea casei lui Ellen White (20.000 de dolari).

Adventist News Network: La fiecare cinci ani, biserica organizează o sesiune mondială. Cât de mult va cheltui biserica pentru sesiunea ce se va desfășura în această vară la Atlanta?

Robert Lemon: Conferința Generală va cheltui pentru această sesiune puțin mai mult de 6 milioane de dolari. Costul total este aproximativ de două ori mai mare atunci când se calculează și cheltuielile pentru deplasare și cazare și cheltuielile pentru delegații din întreaga lume.

ANN: Merită să organizăm sesiunea în timpul recesiunii?

R. L.: Dacă ar fi fost un eveniment programat cu puțin

Cutremurul din Haiti

Liderii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Haiti au comunicat faptul că în urma cutremurului de luna trecută au decedat 522 de membri ai bisericii. Liderii au raportat că 450 dintre cei care au murit erau tineri. În capitala Port-au-Prince au fost distruse 55 de biserici, iar alte 60 au fost deteriorate și au rămas fără adăpost aproximativ 27.000 de adventiști.

„ADRA va rămâne în țară pentru o perioadă mai lungă de timp”, a spus Charles Sandefur, director al ADRA International. „Până în prezent, bisericile din America de Nord au adunat prin intermediul unei colecte speciale peste 1 milion de dolari pentru a ajuta și susține eforturile ADRA în Haiti. Aceste fonduri și susținerea din partea a 14 țări vor întări eforturile umanitare ale ADRA”, a adăugat Sandefur. *(Libna Stevens/ Diviziunea Inter-America)*

timp înainte, probabil că scenariul ar fi fost diferit, dar locul de desfășurare a sesiunii și hotelurile sunt rezervate cu zece ani înainte, iar confirmările sunt făcute cu cinci ani înainte. Nu se poate anula ceva de genul acesta cu atât de puțin timp înainte, fără mari pierderi financiare. Dacă împărțiți costul unei sesiuni la numărul membrilor bisericii și la cei 5 ani dintre sesiuni, este vorba de aproximativ 20 de cenți pe an pentru fiecare membru. Costă mai puțin decât o jumătate de băutură răcoritoare pe an pentru fiecare membru. Sesiunea are un efect foarte mare asupra unității bisericii. Membrii bisericii din întreaga lume, indiferent de locul din care provin, iau parte la procesul decizional al bisericii. Nu cred că această unitate se poate cumpăra mai ieftin.

ANN: Care este situația financiară a bisericii acum, în comparație cu cea care era cu 10 ani în urmă? A avut loc o schimbare dramatică în ultimul deceniu?

R. L.: Desigur, în ultimul deceniu a avut loc o creștere spectaculoasă a numărului de membri în biserica din întreaga

lume și, probabil, din punct de vedere financiar, schimbarea a însemnat o creștere uriașă a fondurilor provenite din afara Americii de Nord. Anul trecut, au crescut cu 10% fondurile alocate Conferinței Generale, provenite din afara Americii. A fost o schimbare majoră.

ANN: Fiecare regiune contribuie cu cel puțin 2% din zecime la bugetul Conferinței Generale. Unii au spus că se dorește să se păstreze mai mulți bani pe plan local. Cum răspundeți?

R. L.: Evanghelia trebuie vestită în toată lumea. Cred că una dintre cele mai mari binecuvântări ale bisericii noastre este că, indiferent de unde suntem, indiferent cât reprezintă zecimea pe care o oferim, aceasta este folosită pentru vestirea Evangheliei în întreaga lume. Am observat că zonele care se concentrează pe păstrarea banilor la nivel local nu cresc la fel de repede ca acelea care sunt generoase.

Anunțăm pe această cale că avem rezervată o pagină specială în care răspundem la întrebările pe care ni le adresează cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim ca întrebările să fie pertinente și să vizeze cercetările și frământările noastre spirituale. De asemenea, întrebările să fie de interes general și să nu vizeze cazuri particulare sau să constituie un atac la persoană. Ne rezervăm dreptul de a hotărî dacă răspundem public sau în particular la o anumită întrebare. Dacă se dorește ca o anumită persoană să răspundă la o întrebare, să se specifice lucrul acesta. Noi vom face tot posibilul să împlinim dorința dumneavoastră. În cazul în care nu se poate, atunci vă rugăm să acceptați intervenția noastră în măsura posibilităților. Această inițiativă are ca scop să ne ajute să fim aproape de cititorii noștri și de frământările lor spirituale. Puteți trimite întrebările pe următoarele adrese: curierul@adventist.ro sau Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190. Vă mulțumim pentru colaborare!

Înmulțirea păcatului și a harului

Citim în Scriptură că Legea s-a dat pentru înmulțirea păcatelor (Rom. 5,20). Cum înmulțește Legea păcatele? Este adevărat că, pe măsură ce devenim mai păcătoși, avem parte de mai mult har de la Dumnezeu?

Care este adevărul?

Pentru început, să citim încă o dată versetul, într-o altă traducere. Este un bun obicei să citești cuvântul lui Dumnezeu în diferite versiuni și traduceri în limba română sau, dacă știi și altă limbă (oricare ar fi), să ai versiunea respectivă la îndemână și să verifici. Se întâmplă că unii traducători s-au exprimat mai clar sau, pur și simplu, îți deschid mintea numai prin faptul că folosesc un alt limbaj.

„Legea a intervenit ca să amplifice greșeala; dar acolo unde păcatul s-a amplificat, Harul a devenit și mai bogat.” (TF). „Legea s-a adăugat ca să sporească greșeala; dar unde păcatul a sporit, Harul mai mult a prisosit.” (FLV)

O traducere evanghelică foarte liberă (Noul Testament pe înțelesul tuturor, UBI 1990), redă acest text astfel: „Cele Zece Porunci au fost date pentru ca toți să poată vedea cât de departe au mers cu neascultarea legilor lui Dumnezeu. Însă cu cât ne vedem mai mult păcătoșenia noastră, cu atât vedem și harul îmbelșugat al lui Dumnezeu., care ne iartă.”

Traducerea citată este de fapt o redare explicativă a sensului textului și, în multe cazuri, traduceri explicative sunt excelente, în ciuda verbiajului excesiv. În exprimarea grecească a lui Pavel însă, el nu arată explicit în ce mod publicarea

Legii determină înmulțirea infracțiunilor. Se putea exprima mai circumspect, dacă ar fi prevăzut că peste două milenii îl va citi o progenitură scitică, un daco-roman, sau un alt *goy*, care întâlnind icoana de vorbire o ia drept realitate și i se închină, în loc să-i prindă subînțelesul poetic.

Citirea excesiv literalistă a Bibliei este o mare pacoste pentru cultura creștină. În acest caz, un studiu simplu al scrierilor lui Pavel ne arată că el folosește imaginea aceasta în sens figurat, cu scop didactic, și nu în sens literal, ca și cum Legea efectiv ne-ar determina cumva sau chiar ne-ar incita la mai multe păcate. Este adevărat că, pentru unii, porunca însăși este o ispită, astfel că ei o calcă din plăcerea de a face invers, tocmai pentru că li s-a poruncit.

Dar nu la acest sens se referă apostolul. El vorbește despre un efect general al Legii, și nu ca efect nedorit, ci ca intenție chiar: „Legea a survenit ca să amplifice păcatul.” Expresia apostolului are un subînțeles, pe care-l putem descoperi, dacă îi ascultăm discursul mai de sus (v. 13b): „...păcatul însă nu se ține în socoteală cât timp nu există Lege.” Această afirmație sugerează că apostolul nu se gândea la o producere morală a păcatului, ci la una juridică, legislativă: dacă fără Lege nu există păcat, înseamnă că lumina Legii face să apară păcatul. Și acolo unde nu era nici o problemă, dintr-odată apare vină și vinovăție. Și, cu cât mai multă Lege, cu atât mai mult păcat.

Același adevăr este exprimat de Pavel în Rom. 7,8.13: „Păcatul a folosit ocazia, prin poruncă, să producă în mine orice fel de poftă – deoarece fără prezența Legii, păcatul este mort. Altădată, când eram fără Lege, trăiam, dar când

a venit porunca, păcatul a înviat, iar eu am murit. Tocmai porunca ce-mi fusese dată pentru viață, ea însăși s-a dovedit a fi spre moarte. Prin urmare, un lucru bun a devenit moarte? În niciun caz! Ci păcatul, ca să se arate păcat, mi-a produs moartea prin ceva bun, pentru ca prin poruncă, păcatul să devină peste măsură de păcătos.

În citatul de mai sus este și mai vizibil că apostolul vorbește metaforic, „în pilde”, dar nu „în dodii”. Citindu-l cu atenție, descoperim tâlcul. Când zice: „...fără prezența Legii, păcatul este mort”, este evident că se referă la aspectul legal, juridic, și nu la realitatea vieții. În 5,13, el scrie că „păcatul era în lume chiar înainte de Lege, dar păcatul nu se ține în socoteală cât timp nu există Lege.” Deci Legea nu a venit să producă intenții și fapte păcătoase, în calitate de autor moral, pe post de diavol, ci, în sens legal, să transforme în contravenții și infracțiuni oarecare intenții și fapte. În afara legii, acestea ar fi nevinovate, inocente sau cel puțin neutre.

Bineînțeles că ar fi interesant să ne întrebăm și să înțelegem de ce a venit peste noi această pacoste, numită Lege, dacă fără ea stăteam bine mersi în ce privește păcatul, în ciuda nesfințeniei noastre naturale. Eram niște păgâni acceptabili, Dumnezeu Însuși nu ne-ar fi învinuit. Dar acesta este un alt subiect, mare de tot.

Revenind la textul cu care începusem, este clar că apostolul, folosind metafora amplificării (înmulțirii, sporirii) păcatului, prin apariția neașteptată a Legii în istoria mântuirii, sau în viața omului¹, se referă strict la aspectul legal. Într-un limbaj prozaic, aceasta înseamnă nimic altceva,

decât că Legea a pus în evidență tot mai multe păcate, unde noi nu vedeam niciunul.

Dacă am traduce explicativ acest text (ceea ce nu se face, dar o facem acum din motive didactice), textul ar suna astfel:

„Legea lui Dumnezeu, venind pe neașteptate în lume sau în viața noastră, a scos la iveală ceea ce nu știam că este păcat și astfel a sporit vina și a înmulțit vinovații. Dar acolo unde vina s-a înmulțit astfel prin apariția Legii, deci numai unde s-a înmulțit Legea, s-a înmulțit și harul lui Dumnezeu.”

Rețineți frumusețea acestui gând, care deși este exprimat altfel, este subînțeles în text: Unde s-a înmulțit Legea, acolo s-a înmulțit peste măsură harul. Pavel folosește în multe locuri cuvântul grecesc *eperisseusen*, de unde vine în românește „a prisoși”, „a avea în plus”. Însă aici el adaugă înaintea acestui surplus de grație divină particula *hyper* (=super; ca în hiperacid, hipersensibil, hipermagazin), creând astfel noțiunea extraordinară a unui supersurplus, o supra-abundență de har.

Cui a fost dat acest har tot mai bogat și mai super-super? Celor care nu cunosc Legea? Celor care nu vor să cunoască Legea? Celor care nu iubesc Legea, deși o cunosc? Celor care își înmulțesc cu plăcere păcatele? Celor care devin tot mai îndrăzneți și mai sfidători în păcat? Dacă acesta ar fi adevărul, atunci ar fi profitabil să fii cât mai păcătos, cât mai sfidător în călcarea Legii, pentru a avea parte de mai mult har.

Dar apostolul tocmai aceasta vrea să spună, că harul s-a înmulțit acolo unde s-a înmulțit Legea, că Dumnezeu ne-a dat Legea pentru a ne putea înmulți harul. Că nu poți beneficia de harul iertării, înainte de a beneficia de harul împovărării conștiinței prin cunoașterea Legii. De aceea, el continuă (5,21; 6,1.2.5): „... pentru ca, după cum păcatul a domnit într-o moarte, tot așa și harul să domnească prin dreptate, spre viața veșnică prin Iisus Christos, Domnul nostru.

Prin urmare, ce vom spune? Să continuăm cu păcatul, ca să se înmulțească harul? Ferească Dumnezeu! Noi, care am murit față de păcat, cum am putea să mai trăim în păcat? [...] Într-adevăr, dacă ne-am identificat cu El printr-o asemănare a morții Lui, atunci ne vom asemana cu El și în ce privește învierea.”

În concluzie, nu numai că apostolul arată că acolo unde domnește Legea este mai mult har, dar afirmă că nu la continuarea reală în păcat se referise, deoarece păcatul înseamnă moarte, iar viața creștină înseamnă dreptate, conformitate cu Legea lui Dumnezeu, prin Iisus Christos, o adevărată identificare cu moartea și învierea Lui, însușite prin credință și semnificate prin botez.

Pentru Pavel, creștinul nu este doar un păcătos cu care Christos S-a identificat (pe cruce, în mormânt și în înviere), ci și un sfânt, și drept care el se identifică, la rândul lui, cu moartea și învierea lui Iisus. Care sunt astăzi credincioșii pentru care Dumnezeu Își înmulțește harul? Cei care sunt în război teologic și psihologic cu Legea? Mai degrabă cei care sunt supranumiți de confesiunile lumești, pe nedrept, „legaliști”, „farisei”, „fundamentalisti”, „perfecționiști”, „iudaizanti”, „bibliolatri”, „conservatori”. De aceea stă scris că „Dumnezeu dă har celor smeriți”, celor „cu inima zdrobită”, cu o conștiință împovărată. Ceilalți au doar harul unui talant, adesea îngropat în pământ, care nu se mai înmulțește.

Florin Lăiu

¹ Apostolul folosește aici verbul grecesc *par' eisérchomai* care are sensul de „a se strecura înăuntru”, „a se furișa”; a intra pe neașteptate, neprevăzut, fără invitația gazdei (același cuvânt este folosit în Gal. 2,4).

Să ne cunoaștem familia adventistă...

NOUA ZEELANDĂ

Cu o populație de 4,3 milioane de locuitori și un teritoriu de peste 270.000 km², Noua Zeelandă este o țară insulară prosperă, aflată în Oceanul Pacific, la 2.000 km sud-est de Australia. Principala grupă de populație o reprezintă descendenții vechilor coloniști europeni. Formal, regina Elisabeta a II-a încă este conducătorul statului, reprezentată de guvernatorul federal. Cel mai mare grup etnic minoritar îl reprezintă maorii, urmașii vechilor indigeni. Primul misionar creștin modern a fost Samuel Marsden, un pastor anglican, care a venit aici în 1814 pentru a le predica băștinașilor maori.

Mesajul adventist a ajuns pe acest teritoriul mai întâi prin intermediul publicațiilor. Apoi, în octombrie 1885, a sosit din Australia S. N. Haskel, care, deși a stat doar câteva săptămâni, a reușit să lase în urmă un mic grup de păzitori ai Sabatului. Primul misionar trimis oficial pe acest teritoriu va fi totuși A. G. Daniells, care va ajunge în Noua Zeelandă pe 13 noiembrie 1886 și va aduce cu el un cort mare. În 1893, a sosit și Ellen White, care, pentru câteva luni, a ajutat la progresul lucrării de aici. Câteva capitole din cartea *Hristos, Lumina lumii* au fost scrise pe când locuia la Paremata, lângă Wellington, capitala țării. Lucrarea a progresat destul de mult, în 1915 hotărându-se împărțirea teritoriului în două Conferințe. Încă din 1900, se va deschide o filială a fabricii de alimente sănătoase din Australia, care va progresa rapid, în ciuda începutului modest.

Astăzi, în Noua Zeelandă sunt peste 10.000 de membri care se închină în peste 100 de biserici și grupe. Școlile adventiste, emisiunile radio, studiile biblice prin corespondență, instituțiile de sănătate și fabrica de alimente sănătoase sunt doar câteva dintre mijloacele prin care Dumnezeu li Se descoperă copiilor Săi de pe acest teritoriu.

De două ori pe an, au loc așa-numitele întâlniri de corturi. Anul acesta au participat peste 1.000 de persoane, iar programul, desfășurat timp de 10 zile, a inclus seminare despre familie, Biblie, viața spirituală precum și mult ocazii de închinare și părtășie.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

MIHAELA RUSU

Andra era o fetiță care îndrăgea mult jucăriile. Și, ca toți copiii, se juca o vreme cu ele apoi nu se mai bucura de acestea, pentru că păpușile nu mai aveau ba o mână, ba un picior, altele erau fără cap, mașinuțele fără roți; cât despre animaluțele de pluș, nici ele nu aveau un regim mai special. Într-un cuvânt, toate jucăriile aveau de suferit pentru că Andra nu prea știa că are o responsabilitate față de jucăriile ei și de aceea, indiferent ce îi spuneau părinții cu privire la modul în care trebuiau folosite, Andra continua să le trateze în același fel.

De ziua ei, bunica i-a adus o jucărie mai neobișnuită... Avea o palmă înălțime și o palmă lungime, doi ochișori negri, două urechiușe, patru piciorușe, o codiță mică și corpul îmbrăcat într-o blăniță pufoasă..., nimic deosebit față de celelalte jucării de pluș pe care le mai avea. Dar surpriză, aceasta nu stătea acolo unde o pusese bunica.

– Ce este, bunico, aceasta? a întrebat Andra speriată și pusă pe fugă...

– Îți place?

– Daaaa, s-a auzit din cealaltă parte a curții... Bunico, uite vine mereu după mine și nu mă lasă, spunea Andra râzând.

– Este o cățelușă de care tu va trebui să ai grijă.

– Și cum o cheamă?

– Nu are încă un nume, dar alege-i tu unul!

– Am să-i spun Lesi, pentru că e tare jucăușă. Uite, bunico, cred că râde la mine... aaa... și mișcă din codiță, are baterii noi.

– Acum o las în grija ta, a spus bunica râzând.

– Mulțumesc, bunico, mulțumesc mult! Este cea mai frumoasă jucărie pe care am primit-o vreodată.

Bunica a plecat în bucătărie să frământa pâine și, din când în când, mai arunca o privire pe fereastră să o urmărească pe fetiță... să vadă cum se înțelege cu noua ei prietenă. După un timp, Andra, obosită de atâta alergat și făcut tumbe prin curte, urmată îndeaproape de Lesi, a venit la bucătărie:

– Bunico, mi-e foame. Dă-mi, te rog, ceva să mănânc, că vreau să merg repede afară să mă joc cu Lesi, până nu vine seara.

– Dar Lesi a mâncat?

– Ea nu mănâncă bunico, ce păpușile stau cu mine la masă?

– Să știi că nu este o jucărie cum sunt celelalte pe care le ai tu... Ea are nevoie de hrană, de un loc unde să doarmă, de cineva care să aibă grijă de ea...

– Păi, aaa... vrei să spui că eu sunt mami a ei?

– Cam așa ceva... Știi, jucăriile pe care tu le-ai distrus sunt niște lucruri și nu simt durere, dar Lesi este o ființă vie, așa ca tine.

– Și plânge când o doare în gât sau când se lovește?

– Sigur că da.

– Bunico, știi ce am să fac? Mă voi ruga și pentru Lesi, așa cum mă rog pentru tine, să fie sănătoasă și să nu o doară nimic. Cât despre mine, stai liniștită..., voi avea grijă de ea.

Și să știți că nu au fost doar vorbe. Andra are și acum grijă de Lesi: împarte cu ea tot ceea ce are de mâncare, l-a rugat pe tatăl ei să-i facă o cușcă și nimeni nu are voie să o certe pe Lesi pentru că ea îi ia apărarea, este prietena ei nedespărțită. Cât despre jucării, nici una nu a mai avut de suferit pentru că Andra a învățat că are responsabilități și că trebuie să respecte frumusețea din jur. A învățat să le considere ca pe un dar de la Dumnezeu.

Ce lucru neobișnuit faci?

LUCIAN CRISTESCU

Am terminat Seminarul Teologic cu 32 de ani în urmă. În virtutea „meseriei”, am continuat să citesc atât Cuvântul inspirat, cât și comentarii despre Cuvântul inspirat. Știi și tu că, într-o viață de om, se-adună multe. De la o vârstă încolo, ajungi să crezi că știi totul și că puține lucruri au rămas care să te mai mire...

Călătoream cu un coleg pastor pe străzile unui orașel din Ardeal. El – să-l numim Vasile – vorbea, iar eu ascultam intrigat. Vorbea despre un lucru nou și nemaiauzit din arhivă-noscute Predică de pe Munte. „Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?” (Matei 5,47)

Discursul lui deschidea înaintea ochilor mei un orizont care nu-mi trecuse niciodată prin minte și care umilea tot sistemul tradițional în care credeam. Eu credeam că a fi de treabă și cinstit, amabil și politicos cu toți

oamenii, a-ți deschide mâna celui care cere și a risipi în jur impresii bune... era chintesența creștinismului și cheia „evangelizării”... Când colo, erau lucruri foarte obișnuite pentru orice păgân de treabă („Oare păgânii nu fac la fel?”). Nu-i așa că în satul (orașelul) tău, nu crima, nici tâlhăria sau beția, ci, dimpotrivă, hărnicia, cinstea și politețea sunt felul de a fi al celor mai mulți? Dacă-i așa, prin ce „lucru neobișnuit” te distingi față de milioanele de păgâni de treabă?

Și Vasile mi-a povestit o întâmplare. La data când descoperise textul

cu pricina, tocmai își luase o mașină nouă, mândră. O spăla, o lustruia și se purta cu ea ca și cu o mireasă. Într-o zi mohorâtă, cu lapoviță și ninsoare, pe când îl muncea gândul: „Tu ce lucru neobișnuit faci pentru Domnul?”, a zărit la marginea drumului un individ, cu căciula trasă până la ochi, pe jumătate aplecat în motor, încercând să-și pornească Dacia roșie. După zăpada care-i acoperea spinarea, era clar că se chinuia de multă vreme.

Acum să raționăm: dacă cineva îți face cu mâna să-l ajuți, n-ar fi un lucru chiar „neobișnuit” să te oprești. Dar ca să te oprești fără să-ți ceară nimeni... e „neobișnuit”. Și Vasile a tras pe dreapta și a oprit: „Care-i necazul?”

Bujia... Pompa de benzină... „Hai să te trag.”

Poate nu știi că a tracta o mașină pune la grea încercare discul de ambreiaj. Iar mașinuța lui Vasile era nouă-nouță!

L-a ancorat și... dă-i pe străzi, prin bălți și lapoviță. Șoc după șoc. După cinci minute, omul cu căciula îi face semn. „Las-o baltă, nu vrea nicum!” Și mașina lui Vasile obosise. Era normal, obișnuit să renunțe. Dar „ce lucru neobișnuit faci?”

„Ba! Continuăm. Trebuie s-o ia!” După alte zece minute, omul face semn cu căciula: „Gata! Că-ți fărâmi discurile...” Dar Vasile vrea „lucrul neobișnuit”. Poate n-o să crezi, dar timp de 42 de minute l-a tot tras, din șoc în șoc, și... minunea s-a produs! O trambă de fum alb de Dacie a învăluit strada.

Pe când s-a oprit să-l dezlege, omul a venit la Vasile cu toți banii lui în mână: „Vai, domnule, cum să-ți mulțumesc!”, „Ia banii de-aici! Să n-aud așa ceva!” l-a repezit Vasile. Și-atunci, omul cu căciula se oprește: „Spune-mi, domnule, cine ești?” „Păi, sunt un cetățean...” „Lasă asta, domnule! Spune-mi cine ești, că nimeni în lumea asta n-ar fi făcut ce-ai făcut matală. Spune: Cine ești?” Și omul nu l-a lăsat până n-a zis: „Sunt pastor la Biserica

Adventistă.” „Ei, e clar! Acum pricep... Dom' pastor, dă-mi adresa. Unde stai?” „Nu-ți dau nicio adresă!” Și Vasile s-a suit în mașină și... fugi!

Au trecut două-trei luni. Într-o zi, cineva i-a bătut la poartă. Era un om. „Mă cunoașteți?” „Nu!” „Eu sunt omul cu Dacia roșie. De două luni vă tot caut, și pe la poștă, și pe la poliție. Abia v-am găsit! Uite, v-am adus un sac cu mere...” „Nici nu vreau să aud!” „Domnu' pastor, vă rog din suflet, luați-le. Sunt tehnician la livadă. Am mere... Luați-le! Că nu mai am pace!”

.....

Stăteam și-l ascultam înciudat pe Vasile. Eu ce „lucru neobișnuit” făceam? Vorbim în mod obișnuit de dragoste... Dar, din cuvintele Mântuitorului (Matei 5,47), doar „lucrul neobișnuit” definește corect „dragostea” autentică. Să-l chemi acasă pe cel ce nu așteaptă și să-i dai ce ai mai bun; să pui deoparte a doua zecime a săracului și-apoi să-l descoperi între cei uitați de lume; să dăruiești o parte din tine, chiar cu sacrificiu... Mi s-a povestit de proiectul „O pâine pe săptămână”; de vizitarea regulată a unui moș însingurat sau a unei bătrâne neputincioase... Da, dragul meu, evangelizarea, ca stil de viață, începe de la „neobișnuit”. Ce-ar fi să-L invităm pe Domnul să ne inspire cu un plan „neobișnuit”, care să le descopere păgânilor de treabă Evanghelia unică prin „neobișnuitul” care vine din dragoste. Altfel, creștinismul meu e doar o lozincă, iar eu... mă înșel degeaba.

SEMNELE
timpului

Ancorați în actualitate, motivați de perspective

Din februarie

noul site
www.semneletimpului.ro